

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/92/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120409435
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:6120409435.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Nemravovej, členov senátu JUDr. Márie Dubcovej a JUDr. Erika Vargu, v sporovej právnej veci žalobcu: P. U. REMESLO MJ, s miestom podnikania Nová 295, 027 44 Tvrdošín, IČO: 37 086 278, zastúpeného: AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s.r.o., so sídlom Kmeťova 26, 040 01 Košice, IČO: 47 237 406, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, o zaplatenie sumy 670,58 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 18Cb/232/2020-129 zo dňa 13. mája 2021 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Žilina č.k. 18Cb/232/2020-144 zo dňa 28. júna 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 18Cb/232/2020-129 zo dňa 13. mája 2021 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Žilina č.k. 18Cb/232/2020-144 zo dňa 28. júna 2021 v napadnutých výrokoch o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 605,80 Eur a ktorým súd žalobu v časti o zaplatenie sumy 251,94 Eur a v časti úrokov z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 346,80 Eur od 13.12.2018 do zaplatenia a zo sumy 259,- Eur od 15.12.2018 do zaplatenia, zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 36% s tým, že o výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia, **z r u š u j e a v r a c i a** vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) konanie o zaplatenie sumy 64,78 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 64,78 Eur od 03.12.2019 do zaplatenia zastavil. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 605,80 Eur, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, žalobu v časti o zaplatenie sumy 251,94 Eur a v časti úrokov z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 346,80 Eur od 13.12.2018 do zaplatenia a zo sumy 259,- Eur od 15.12.2018 do zaplatenia zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 36% s tým, že o výške náhrady trov konania okresný súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

2. S poukazom na vykonané dokazovanie a právnu úpravu v článku 8 CSP, článku 15 ods. 1, 2 CSP, § 151 ods. 1, 2 CSP, § 186 ods. 2 veta prvá CSP, § 191 ods. 1 CSP, § 145 ods. 2 CSP, § 146 CSP okresný súd žalobu čiastočne zamietol a čiastočne žalobe vyhovel. Žalobca podaním zo dňa 07.12.2020 zobral žalobu v časti 64,78 Eur s úrokom z omeškania od 03.12.2019 do zaplatenia späť, nakoľko zo strany žalovaného došlo k úhrade. Na základe dispozitívneho úkonu žalobcu súd v danej časti konanie zastavil.

3. Predmetom konania tak zostala suma 346,80 Eur titulom náhrady škody a suma 259,- Eur titulom náhrady za prenájom vozidla a náklady 251,94 Eur za znalecký posudok predložený pre konanie sp.zn. 18Cb/151/2019. Medzi stranami konania nebolo sporné, že dňa 12.11.2018 došlo k poisťnej udalosti - dopravnej nehode, pri ktorej došlo ku škode na motorovom vozidle žalobcu AUDI A5, EČV: S ktoré v

čase škodovej udalosti patrilo žalobcovi. Taktiež bolo nesporné, že škodová udalosť bola žalovanému riadne ohlásená dňa 16.11.2018. Z predložených listín vyplýva, že žalovaný žalobcovi písomne oznámil listom zo dňa 28.11.2018 skončenie poisťnej udalosti s tým, že poisťná udalosť bola likvidovaná ako totálna škoda a poukazuje žalobcovi plnenie vo výške 6.235,46 Eur. Z pripojeného výpočtu vyplýva, že bola určená všeobecná hodnota vozidla 10.582,55 Eur, hodnota použiteľných zvyškov 3.100,- Eur, teda priznaná suma 7.482,55 Eur, od ktorej sa odpočítala DPH a tak poisťné plnenie je 6.235,46 Eur (č.l. 12-13 spisu). „Súd poznamenáva, že pripojený výpočet výšky plnenia je bez akéhokoľvek ďalšieho vysvetlenia, či samotného výpočtu jednotlivých súm, z výpočtu sú zrejme iba konkrétne výsledné sumy všeobecnej hodnoty, hodnoty použiteľných zvyškov a poskytnuté poisťné plnenie.“

4. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že „Z rozsudku tunajšieho súdu zo dňa 25.06.2020, č.k. 18Cb/151/2019 vyplýva, že žalovaný s podaným odporom predložil súdu tzv. Výpočet všeobecnej hodnoty cestného vozidla, ktorého obsahom je záverečná tabuľka so všeobecnou hodnotou vozidla 10.582,55 Eur. Daný výpočet je spracovaný dňa 19.11.2018 s menom vypracovateľa - O.. Predložený Výpočet však nie je podpísaný. Zároveň v závere drobným písmom je uvedené, že na tento výpočet bol použitý počítačový softvér ABACUS, ktorý je naprogramovaný podľa Prílohy č.6 k vyhl. MS SR č. 492/2004 Z.z. Autor tohto počítačového softvéru nezodpovedá za výsledky, ktoré sú dosiahnuté v rozpore s Prílohou č. 6 k vyhl. Č. 492/2004 Z.z. Z uvedeného je zrejme, že daný výpočet je nehodnoverný, neobjektívny.“

5. Žalobca predložil okresnému súdu v konaní sp.zn. 18Cb/151/2019 spolu so žalobou, ako aj v tomto konaní „Znalecký posudok č. 21/2019 vo veci výpočtu výšky škody na vozidle Audi A5, ktorý bol vypracovaný dňa 03.08.2019 Ing. P. W., znalcom z odboru doprava cestná, odvetvie: technický stav cestných vozidiel, nehody v cestnej doprave, odhad hodnoty cestných vozidiel. Posudok bol vypracovaný k 12.11.2018. Podľa znaleckého posudku, všeobecná hodnota vozidla pred poškodením s DPH je 13.775,- Eur, čo je zároveň reprodukčná obstarávacia hodnota vozidla k 12.11.2018. Zároveň posudok obsahuje výpočet nákladov na opravu, hodnotu predajných zvyškov vozidla, ako aj porovnanie nákladov na opravu poškodenia vozidla s reprodukčnou obstarávacou hodnotou pred poškodením. Znalec vypočítal, že všeobecná hodnota = reprodukčná hodnota vozidla pred poškodením je 13.775,- Eur, hodnota predajných zvyškov 3.421,31 Eur, náklady na likvidáciu nepoužiteľného odpadu 50,- Eur a teda výška škody s DPH je 10.404,- Eur. Podľa záveru znalca, výška škody na danom vozidle predstavuje k 12.11.2018 čiastku 10.404,- Eur s DPH. Znalec uviedol, že posudok bol vypracovaný v zmysle zákona č. 382/2004 Z.z., v súlade s vyhl. MS SR č. 492/2004 Z.z. a 605/2008 v znení vyhl. 626/2007 Z.z. pomocou programového vybavenia AutoTax. Všetky výpočty sú vykonané s presnosťou na osem desatinných miest a výsledky sú zaokrúhlené s presnosťou na 1Euro (č.l. 27). Predložený Znalecký posudok č. 21/2019 obsahuje aj znaleckú doložku v zmysle § 209 ods. 2 CSP, teda súd pri vykonaní tohto dôkazu postupoval akoby išlo o znalecký posudok súdom ustanoveného znalca. Súd nemal dôvod pochybovať o závere tohto znaleckého posudku.“

6. V konaní sp.zn. 18Cb/151/2019 žalobca zobral žalobu späť v časti sumy 346,80 Eur spolu s úrokmi z omeškania zo sumy 346,80 Eur, a to z dôvodu „domnievajúc“ sa nesprávneho výpočtu - nesprávny odpočet DPH. „Žalobca však následne po vyhlásení rozhodnutia zistil, že jeho pôvodný výpočet bol správny, preto si danú sumu opäť uplatnil, a to v rámci tohto konania, keďže znalcom určená hodnota je 10.404,- Eur s DPH, žalovaný priznal sumu 7.482,55 eur s DPH, a preto žalobca si pôvodne správne uplatnil sumu 2.434,54 eur bez DPH, t.j. 2.921,45 eur s DPH. Keďže žalobca si v konaní 18Cb/151/2019 uplatnil iba sumu 2.087,74 eur, ktorá mu bola súdom priznaná a v časti sumy 346,80 eur zobral v tom konaní späť v domnení nesprávneho výpočtu odpočtu DPH, v tomto konaní si danú sumu uplatňuje, teda 346,80 eur, aby mu bola uhradená celá škoda určená znalcom. (priznaná súdom v konaní 18Cb/151/2019 vo výške 2.087,74 eur, znalcom určená hodnota 10.404,55 eur s DPH, priznaná žalovaným 7.482,55 eur s DPH)“

7. Okresný súd v konaní sp.zn. 18Cb/151/2019 ustálil výšku škody tak, ako bola stanovená znaleckým posudkom a v tomto konaní okresný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by rozporovala daný znalecký posudok, a preto s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti okresný súd priznal žalobcovi sumu 346,80 Eur, ktorú si žalobca uplatnil v tomto konaní z dôvodu nesprávneho výpočtu odpočtu DPH z celkovej priznanej sumy v konaní sp.zn. 18Cb/151/2019. Samotná výška škody bola už ustálená v konaní sp.zn. 18Cb/151/2019, v ktorom súd priznal žalovanú istinu vzhľadom na znalcom určenú hodnotu a rozhodnutie v tej časti nadobudlo právoplatnosť. Žalobca trval na tom, že všeobecná hodnota vozidla

je 13.775,- Eur, od ktorej pre výpočet výšky škody odpočítal hodnotu predajných zvyškov a náklady na likvidáciu, a to všetko s poukazom na predložený Znalecký posudok č. 21/2019. Žalovaný v konaní sp.zn. 18Cb/151/2019 trval na ním určenej výške škody, predložil výpočet všeobecnej hodnoty cestného vozidla 10.582,55 Eur, pričom z ničoho relevantného podľa okresného súdu nevyplývajú údaje uvedené v jeho Oznámení o skončení šetrenia, a to hodnota použiteľných zvyškov vozidla 3.100,- Eur. Pokiaľ ide o predložený Výpočet všeobecnej hodnoty, je to výpočet iba všeobecnej hodnoty, avšak daná listina bola predložená bez preukázania relevantnosti. Mala byť vypracovaná osobou menom O., avšak daná listina predložená okresnému súdu nielenže nie je podpísaná, ale ani z ničoho nevyplýva, kto je osoba menom O., či je odborne spôsobilou osobou a pod. Zároveň Výpočet nie je podpísaný a v závere tzv. Výpočtu je drobným písmom uvedené, že na tento výpočet bol použitý počítačový softvér ABACUS, ktorý je naprogramovaný podľa Prílohy č. 6 k vyhl. MS SR č. 492/2004 Z.z. Autor tohto počítačového softvéru nezodpovedá za výsledky, ktoré sú dosiahnuté v rozpore s Prílohou č. 6 k vyhl. č. 492/2004 Z.z. Z uvedeného teda vyplýva, že žalovaný predložil výpočet v zmysle nejakého programu, autor ktorého nezodpovedá za prípadné rozpory s vyhl. MS SR č. 492/2004 Z.z. Na rozdiel od znaleckého posudku, znalec pri výpočte vychádzal priamo z vyhl. MS SR č. 492/2004 Z.z. Okresný súd teda aj v tomto konaní mal ustálenú výšku škody rovnako ako aj v konaní sp.zn. 18Cb/151/2019, stotožnil sa so závermi v tom konaní.

8. Okresný súd skonštatoval, že žalobca predložil súkromný znalecký posudok v zmysle § 209 CSP a tento posudok nebol ničím relevantným spochybnený, a to ani v konaní sp.zn. 18Cb/151/2019. V tomto konaní medzi stranami už nebola sporná výška škody.

9. Bolo nesporné, že žalovaný priznal plnenie vo výške 7.482,55 Eur s DPH, t.j. 6.235,46 Eur bez DPH a skutočná škoda určená znalcom bola 10.404 Eur s DPH, tak rozdiel medzi priznanou sumou žalovaným a určenou znalcom je 2.434,54 Eur bez DPH. Keďže v konaní sp.zn. 18Cb/151/2019 došlo zo strany žalobcu k nesprávnemu odpočtu DPH „(pričom súd nemôže prekročiť návrh a žalobca vzal späť sumu 346,80 Eur v domnení, že nesprávne vypočítal odpočet DPH)“, rozdiel je 346,80 Eur, ktorý okresný súd v tomto konaní žalobcovi priznal, teda tak, ako si žalobca uplatnil. Žalobca si uplatnil aj sumu 259,- Eur titulom náhrady za nájom náhradného vozidla v trvaní od 13.11.2018 do 20.11.2018, teda za 7 dní po 77,- Eur bez DPH, celkovo 646,80 Eur s DPH, 539,- Eur bez DPH. Uvedené vyplýva z vystavenej faktúry č. FV180990 (č.l. 7 spisu).

10. Z Oznámenia žalovaného o poistnom plnení zo dňa 30.11.2018 vyplýva, že žalovaný priznal nájomné iba za 4 dni od 16.11.2018 do 20.11.2018 ako čas primeraný na vykonanie obhliadok za účelom zdokumentovania poškodenia a určil dennú sadzbu nájomného 84,- Eur s DPH/deň.

11. Žalovaný pred súdom namietal okrem výšky dennej sadzby aj to, že nebolo splnené, že prenajaté vozidlo bolo v porovnateľnej kategórii s poškodeným vozidlom. Žalobca „vraj“ neodpočítal ani náklady, ktoré by vynaložil pri používaní vlastného vozidla, a to zmenu technickej hodnoty vozidla za dobu jeho používania. Žalobca nepreukázal ani účelnosť a nevyhnutnosť zapožičania vozidla. Zároveň mal za to, že žalobca prispel k zväčšeniu škody, nakoľko ak by nahlásil škodovú udalosť žalovanému bezprostredne po vzniku škodovej udalosti, žalovaný mohol začať šetrenie skôr a skôr by žalobcovi oznámil, že opravu považuje za neekonomickú. Preto žalobcovi priznal náhradu za nájom vozidla od 16.11.2018 do 20.11.2018, t.j. od oznámenia škodovej udalosti do oznámenia o totálnej škode. Žalovaný však v Oznámení o poskytnutom plnení namietal iba dĺžku doby nájmu a výšku dennej sadzby, ktorú svojvoľne znížil bez relevantného a preukázaného dôvodu. Teda žalovaný akceptoval náhradné vozidlo, ako aj účelnosť nájmu. Čo sa týka námietky zo strany žalovaného ohľadom účelnosti a nutnosti prenajatia vozidla, okresný súd v zmysle čl. 2 CSP poukázal na konštatovanie „NS SR“, že rozsah náhrady, ku ktorej je škodca povinný, je obmedzený hľadiskom účelnosti. Zároveň je potrebné stanoviť výšku škody vzhľadom na obvyklé ceny prenájmu obdobných motorových vozidiel v danom mieste a čase, výška náhrady je daná vo výške účelne vynaloženej (R7/1992, 3MCdo/3/2015). „V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že poškodený prišiel o možnosť využívať svoje vozidlo nie vlastným zavinením, ale zavinením klienta žalovaného a náhradné vozidlo využíval počas opravy svojho vozidla na ten istý účel, ako využíval svoje vlastné vozidlo pred poškodením. Je nepochybné, že poškodený je podnikateľským subjektom a aj bez ďalšieho osobitného dokazovania možno ustáliť nevyhnutnosť vozidla pre podnikateľský subjekt, a to bez ohľadu, koľkokrát a ktorý konkrétny deň vozidlo využil.“

12. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že hoci žalobca následne tvrdil, že „vozidlo používal aj na cestu do nemocnice, predsa je nepochybné, že žalobca je podnikateľský subjekt a vozidlo potrebuje bez ohľadu na denný rozsah jeho využitia a v užívaní vlastného vozidla bol obmedzený nie svojim zavinením. Nie vždy je možné odhadnúť, kedy bude podnikateľ potrebovať vozidlo, avšak tým, že je podnikateľ, je logické, že vozidlo potrebuje predovšetkým na podnikateľské účely. Pokiaľ ho využíva aj na súkromné účely, nie je to vylúčené, a je to irelevantné pre toto konanie, keďže vozidlo mal z dôvodu podnikateľských potrieb a došlo k jeho poškodeniu nie zavinením žalobcu. Súd má za to, že účelnosť využitia vozidla u podnikateľských subjektov je samozrejmosť a to bez ohľadu na prípadné aj iné využitie. Je irelevantné, v akom rozsahu vozidlo používa a je prirodzené, že žiadny podnikateľ/či iný subjekt, nevyužíva vozidlo v rovnakom rozsahu, v rovnakom čase“. „Je nepochybné, že poškodený mal prenajaté náhradné vozidlo z dôvodu poškodenia jeho vozidla, v dôsledku čoho je jeho nárok voči žalovanému opodstatnený, čo medzi stranami nebolo sporné a namietané. Je však nutné súhlasiť so žalovaným, že musí ísť o náklady vynaložené nutne a účelne. Súd má za to, že nepochybne ide o náklady vynaložené nutne, keďže poškodený ako podnikateľský subjekt si prenajal vozidlo v dôsledku poškodenia jeho vozidla a tieto náklady spojené s prenájomom sú kryté povinne zmluvným poistením žalovaného. Súd sa zaoberal účelnosťou, ktorú posúdil za opodstatnenú. Súd skonštatoval, že náklady boli vynaložené aj nutne, aj účelne, nakoľko boli vynaložené počas vykonávania opravy poškodeného vozidla, resp. do oznámenia o totálnej škode a boli vynaložené vo výške ako za obdobné vozidlo, teda vozidlo rovnakej triedy.“ Žalovaný uvedenú ničím relevantným nerozporoval a okresný súd preto nemal dôvod pochybovať o tvrdeniach žalobcu.

13. Okresný súd ustálil, že pokiaľ sú určité rozdiely v cene medzi požičovňami, nemožno na úkor poškodeného vypočítavať aritmetický priemer. Ten by bol možný pri určovaní škody odhadom, či zisťovaní hodnoty napr. nehnuteľností a pod. Nemožno pre tento prípad určovať cenu „nejakým“ aritmetickým priemerom obvyklých cien obdobných vozidiel v rôznych požičovniach, keďže v danom prípade bolo konkrétne vozidlo, konkrétna zmluva, konkrétny cenník. Nejde o žiadnu imaginárnu hodnotu, cenu nájmu, ale o konkrétnu výšku. Samozrejme nemôže byť neprimeraná, mala by byť v obdobnej výške s inými podobnými cenami. Žalobca preukázal, že cena prenájmu je obvyklá s cenou prenájmu obdobných vozidiel.

14. Okresný súd skonštatoval, že cena je primeraná a obvyklá vzhľadom na ceny prenájmu iných obdobných vozidiel. S poukazom na vykonané dokazovanie vyhodnotil, že žalovaný nepreukázal dôvod a relevantnosť ním určenej ceny denného prenájmu náhradného vozidla. Ním určenú cenu okresný súd posúdil ako svojvoľné stanovenie ceny denného prenájmu. Z ničoho nevyplýva konkrétna žalovaným určená výška, či výpočet, či aritmetický priemer, s aplikáciou ktorého nemožno súhlasiť vzhľadom na prenájom konkrétneho vozidla a na stanovenie konkrétneho nájomného a na porovnatelnosť s iným nájomným. Na základe uvedeného okresný súd posúdil nárok žalobcu za opodstatnený a náklady nájomného posúdil za nutne a účelne vynaložené náklady a v primeranej výške v porovnaní s nájomným obdobných vozidiel. Pokiaľ žalovaný v konaní vzniesol procesnú obranu s uvedeným obsahom skutkových tvrdení, bolo jeho dôkaznou povinnosťou podľa článku 8 CSP spoľahlivo tieto tvrdenia preukázať, čo však žalovaný v konaní neučinil. Neobstojí tvrdenie žalovaného, že primeraná cena požičovného bola stanovená cenníkom, ktorý nepredložil.

15. Podľa záverov okresného súdu, „Žalovaný teda nepreukázal, ako určil cenu denného nájmu náhradného vozidla. Súd zároveň poukazuje na to, že podľa ustálenej súdnej praxe poškodený nemá nijakú povinnosť, na základe ktorej by mal po dopravnej nehode hľadať najlacnejšiu požičovňu alebo podrobne skúmať a porovnávať iné poisťovné podmienky, ktorými sa riadi požičiavanie automobilov u jednotlivých poisťovní. Skutočnou škodu podľa ustálenej súdnej praxe je nájomné za prenajaté porovnateľné motorové vozidlo, nie aritmetický priemer, resp. individuálne výpočty poisťovne o možnej (predpokladanej) výške nájomného v náhodne vybratom okruhu požičovní prostredníctvom internetu... (rozsudok OS BA I zo dňa 06.06.2017, č.k. 27Cb/39/2012, rozs. KS v BA zo dňa 05.05.2015, sp.zn. 2Cob/134/2014...). Keďže v priebehu konania žalovaný pred súdom namietal výšku dennej sadzby, ako aj to, že vozidlo nebolo v porovnateľnej kategórii, tak žalobca predložil listiny, z ktorých vyplýva porovnatelnosť poškodeného vozidla a náhradného vozidla, ako aj primeranosť dennej sadzby pre danú triedu vozidla. Žalovaný uvedenú skutočnosť ničím relevantným nevyvrátil a svoje tvrdenia ničím nepreukázal. Pokiaľ žalovaný tvrdil nejaké denné sadzby, ničím ich nepreukázal. Okresný súd vyhodnotil, že žalovaný svojvoľne znížil dennú sadzbu, ktorá bola riadne fakturovaná žalobcovi.

Žalovaný opodstatnenosť zníženia sadzby a určenia sadzby 84 Eur/deň ničím relevantným neodôvodnil, ani nepreukázal, a to nielen v oznámení o poistnom plnení, ale ani pred súdom v rámci tohto konania.

16. K námietke žalovaného, že žalobca neodpočítal náklady, ktoré by vynaložil pri používaní svojho vozidla, okresný súd uviedol, že jednak škoda bola určená znalcom, jednak žalovaný to pri likvidovaní poistnej udalosti nenamietal a jednak náhradné vozidlo žalobca používal len 7 dní, čo je zanedbateľné pre také náklady.

17. Pokiaľ žalovaný trval na tom, že žalobca nenahlásil škodovú udalosť žalovanému bezprostredne po vzniku škodovej udalosti, pričom v opačnom prípade žalovaný mohol začať šetrenie skôr a skôr by žalobcovi oznámil, že opravu považuje za neekonomickú, a preto žalobcovi priznal náhradu za nájom vozidla od 16.11.2018 do 20.11.2018, t.j. od Oznámenia škodovej udalosti do oznámenia o totálnej škode, tak okresný súd má za to, že vzhľadom k tomu, že nie je stanovená lehota na oznámenie škodovej udalosti poisťovni, žalobca konal bezprostredne, keďže poistná udalosť nastala 12.11.2018 a 16.11.2018 nahlásil škodu. Z listín vyplýva, že došlo aj k zraneniu pri danej nehode, takže pri riešení všetkých zdravotných problémov a pod., tak okresný súd posúdil, že žalobca konal bezodkladne a nezistil žiadny dôvod pre posúdenie, že v neprimeranej lehote. Teda nebol dôvod, aby žalovaný akceptoval nájom až od 16.08.2018. Okresný súd vyhodnotil, že žalovaný bol povinný zaplatiť nájom za obdobie od 12.11.2018 do 20.11.2018, teda za 7 dní a to vo výške fakturovanej. S poukazom na uvedené okresný súd zaviazal žalovaného na zaplatenie ním nepriznanej náhrady za nájom vozidla.

18. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že „Žalobca si uplatnil aj náklady vo výške 251,94 eur ako príslušenstvo pohľadávky. Súd však poukazuje na to, že v tomto konaní nebolo možné priznať dané náklady vzhľadom na to, že v konaní 18Cb/151/2019 už bolo súdom o tom rozhodnuté tak, že ich posúdil ako trovy konania, o výške ktorých rozhoduje vyšší súdny úradník po právoplatnosti rozhodnutia. Preto toto rozhodnutie nebolo prenesené aj do samostatného výroku rozsudku v konaní 18Cb/151/2019. Voči rozhodnutiu bolo podané odvolanie, na základe ktorého odvolací súd rozhodol okrem iného tak, že trovy nepriznal nikomu, a preto sa teda ani nezaoberal danými nákladmi. Potrebné je však uviesť, že žalobca nepodal voči danému rozhodnutiu odvolanie a teda nenamietal posúdenie súdu, že dané náklady sú trovy konania. Dané náklady boli v konaní sp.zn. 18Cb/151/2019 posúdené ako trovy konania a nie je možné rozhodnúť v tomto konaní o nich duplicitne, aj keď ako príslušenstvo. Ide o tú istú pohľadávku žalobcu, len v tomto konaní žalobca trvá, že ide o príslušenstvo. V konaní 18Cb/151/2019 však nenamietal posúdenie súdu ako o trovách konania. Zároveň súd poukazuje na to, že dané náklady boli posúdené ako trovy konania 18Cb/151/2019, nie tohto konania. Keďže nebolo to zahrnuté v konkrétnom výroku predchádzajúceho konania, nejde ani o prekážku res iudicatae. Nie je možné akceptovať postup žalobcu a naprávať nejakým spôsobom jeho opomenutie brániť sa v konaní 18Cb/151/2019 v tej časti ohľadom nákladov. Keďže v konaní 18Cb/151/2019 dané náklady boli posúdené ako trovy konania (náklady na znalecký posudok), žalobca to nenamietal, teda súhlasil s názorom a rozhodnutím súdu. Následne zmenil svoj názor, hoci rozhodnutie vo veci 18Cb/151/2019 je už právoplatné, v tomto konaní si opäť danú sumu uplatňuje, hoci už si ich uplatnil v konaní 18Cb/151/2019, nie je možné opäť o nich rozhodnúť a to bez ohľadu na to, že následne v rámci odvolacieho konania odvolací súd posúdil, že žiadnemu sa náhrada trov nepriznáva, teda ani žalobca nemá nárok na náhradu daných nákladov.“

19. Náklady na znalecký posudok vznikli podľa okresného súdu žalobcovi v spojení s konaním sp.zn. 18Cb/151/2019. „Teda ak by malo ísť o príslušenstvo istiny, ako tvrdí žalobca, tak len v konaní 18Cb/151/2019, kde súd to však vyhodnotil ako trovy konania. V tomto konaní daný nárok nepredstavuje trovy konania a keďže nejde ani o príslušenstvo istiny žalovanej v tomto konaní, keďže nejde o náklady tohto konania, súd nárok nepriznal a v tej časti žalobu zamietol a to s poukazom aj na tú skutočnosť, že súd sa daným nárokom zaoberal už v konaní 18Cb/151/2019, v rámci ktorého ho posúdil ako trovy a rozhodnutie v tej veci už nadobudlo právoplatnosť. Pokiaľ v tomto konaní žalobca uplatňuje si ho ako príslušenstvo, tak súd opakovane uvádza, že nejde o príslušenstvo žalovanej istiny v tomto konaní a nie je možné priznať daný nárok ako príslušenstvo, keďže už bol posúdený ako trovy konania vo veci 18Cb/151/2019 a je neprípustné, aby o tej istej sume súd rozhodoval, či ho priznal v 2 rôznych konaniach, avšak v jednom z titulu príslušenstva a v druhom ako trovy. Keďže bol priznaný ako trovy, nie je možné ho znovu posudzovať a zmeniť takto posúdenie súdu a posúdiť ho ako príslušenstvo a to dokonca v inom konaní, pričom žalobca nenamietal v konaní 18Cb/151/2019 dané posúdenie súdu opravným prostriedkom.“

20. Okresný súd poukázal na to, že bolo procesnou povinnosťou žalovaného okrem samotného popretia skutkových tvrdení žalobcu podľa § 151 ods. 1 CSP, preukázať svoje vlastné tvrdenia o dôvodnosti ním určenej ceny denného nájomného, ktoré priznal poškodenému. To žalovaný v konaní neučinil, čím neunesol dôkazné bremeno skutkových tvrdení uvádzaných v rámci svojej procesnej obrany. Okresný súd zdôraznil, že dôkazné bremeno k tvrdeniam, ktoré žalovaný uvádzal v rámci svojej procesnej obrany, ťažilo žalovaného, ktorý tieto tvrdenia v rámci vymedzenia prostriedkov procesnej obrany uplatnil. Žalobca riadne preukázal dôvodnosť a opodstatnenosť svojho nároku a primeranosť výšky denného nájomného. Uplatnenie prostriedkov procesnej obrany - popretie skutkových tvrdení protistrany podľa § 151 ods. 2 CSP je nerozlučne spojené so splnením dôkaznej povinnosti podľa článku 8 CSP, teda s označením alebo s predložením dôkazov o obsahu uvedeného popretia. Uvedené tvrdenia žalovaného zostali výlučne v rovine nepreukázaných tvrdení. Žalovaný relevantným spôsobom nepreukázal svoje tvrdenia, a to ani stanovenie ceny a je absurdné, aby poškodený zisťoval ponuky najnižšej ceny nájomného v rôznych autopožičovniach, keďže poškodený bol ten, komu bolo vozidlo poškodené a znemožnené ho užívať, teda bol obmedzený vo vlastníckom práve a bolo jeho právom si zabezpečiť iné vozidlo na nevyhnutnú dobu, ktorá je dobou počas vykonávania opravy jeho vozidla a bolo by aj neúnosné a zvlášť obmedzujúce, aby ako poškodený sa zdržiaval vo svojom voľnom čase „hľadaním“ najlacnejšieho nájomného. Okresný súd posúdil, že denná sadzba pre daný typ vozidla je bežná cena, je obvyklá, primeraná. Opodstatnenosť tvrdenia, či spochybnenia žalovaným o neprimeranosti výšky z ničoho relevantného nevyplýva, žalovaný toto ničím nepreukázal.

21. V zmysle ustálenej súdnej praxe škodca je povinný nahradiť škodu v rozsahu nutne a účelne vynaložených nákladov. Skutočnou škodou je aj škoda spočívajúca v tom, že poškodený musí vynaložiť vyššie náklady na požičanie veci, ktorá mu má nahradiť vec, ktorá sa stala v dôsledku poškodenia dočasne nepoužiteľnou vecou v porovnaní s nákladmi na použitie poškodenej veci. Zaplatením požičovného sa zmenší majetkový stav poškodeného. Škodou je požičovné zaplatené za vypožičanie vozidla porovnateľného s poškodeným vozidlom, ak prevyšuje výdavky spojené s užitím vlastného vozidla. Aplikácia zákona o cestovných náhradách pri určovaní výšky náhrady za nájom je vylúčená. (R7/1992, R5/1978, R71/1971, R12/1991).

22. Pri zohľadnení nespornej skutočnosti vyplatenia poisťného plnenia žalovaným je potom žalobcom v tomto konaní pohľadávka uplatnená dôvodne a toto právo bolo žalobcovi ako subjektu aktívne vecne legitímovanému priznané ako právo na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 v spojení s § 4 ods. 1, 2 zák. č. 381/2001 Z.z. a podľa všeobecných hmotno-právnych ustanovení vyplývajúcich z úpravy § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, na základe skonštatovania súdu vychádzajúceho z výsledkov vykonaného dokazovania vyhodnotených podľa § 191 CSP. „Súd vykonané dokazovanie hodnotil v zmysle § 191 CSP podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a na zákonné ustanovenia súd posúdil skutkovú a právnu dôvodnosť žaloby tak, ako vyplýva z výrokovvej časti tohto rozhodnutia. Žalovaný sa snažil svojou absurdnou a rozpornou a účelovou argumentáciou špekulatívne zbaviť svojej povinnosti plniť.“

23. Žalobca si uplatnil aj úroky z omeškania, ktoré však žalovaný namietal s poukazom na § 11 zák. č. 281/2001 Z.z. a s poukazom na rozhodnutie „NS SR sp.zn. 3Cdo/145/2017“ z 22.11.2018 s tým, že žalobca nemá nárok na úroky z omeškania, nakoľko žalovaný splnil všetky povinnosti voči žalobcovi.

24. S poukazom na § 11 ods. 6, 8 zák. č. 381/2001 Z.z. okresný súd uviedol, že omeškanie dlžníka je sankciou za porušenie povinností splniť dlh riadne a včas. „Ustanovenie § 11 ods.8 cit. zák. upravuje osobitnú sankciu vo forme peňažných úrokov z omeškania pre prípad, ak poisťovateľ nesplní svoju povinnosť podľa § 11 ods.6 cit.zák. S poukazom na citované zákonné ustanovenia súd posúdil, že žalovaný si splnil všetky povinnosti ohľadom nepeňažného plnenia, keďže poskytol a zároveň uviedol, z akých dôvodov nebola uplatnená výška priznaná v plnom rozsahu. Žalovaný si splnil povinnosti v zmysle § 11 ods.6 cit.zák., preto žalobcovi nevznikol nárok na úroky z omeškania s poukazom na závery rozhodnutia NS SR zo dňa 22.11.2018, sp.zn. 3Cdo/145/2017. Súd posúdil, že žalovaný si splnil svoje zákonné povinnosti podľa § 11 cit.zák. a to bez ohľadu na to, že poskytol nižšie plnenie, než bol povinný. Súd preto skonštatoval, že nárok na úroky z omeškania žalobcovi nevznikol, preto mu ich nepriznal a žalobu v tej časti zamietol.“ O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, § 256 CSP, § 257 CSP, čl. 4 CSP, § 262 ods. 1, 2 CSP. „Žalobca procesne zavinil zastavenie konania v časti o zaplatenie sumy 64,78 eur s príslušenstvom, teda v tej časti bol neúspešný, zároveň žalobca bol

neúspešný aj v časti, ktorú súd zamietol. (251,94 eur a úroky z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 346,80 eur od 13.12.2018 do zaplataenia a zo sumy 259,- eur od 15.12.2018 do zaplataenia) Úspešný bol iba v časti sumy 605,80 eur (346,80 eur + 259 eur). Podľa pomeru úspechu a neúspechu súd posúdil, že žalobca bol úspešný v sume 605,80 eur, teda úspech žalobcu bol 68%, (keďže žalobou si uplatnil 346,80 eur + 259 eur + 251,94 eur + 64,78 eur + úroky, avšak súd mu priznal iba sumu 605,80 eur), úspech žalovaného 32%, t.j. čistý úspech žalobcu bol 36%. Preto súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov v rozsahu 36% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

25. Proti tomuto rozsudku, a to III. výroku a IV. výroku podal odvolanie žalobca podľa § 365 ods. 2 písm. f) CSP, ktorého súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, § 365 ods. 2 písm. h) CSP, v zmysle ktorého rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Predmetom konania bola pohľadávka žalobcu, ktorá predstavuje krátený nárok na náhradu škody zo strany žalovaného žalobcovi, na ktorú má žalobca nárok, a to z titulu povinného zmluvného poistenia za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktoré má uzavreté vinník nehody so žalovaným, ako aj príslušenstvo danej pohľadávky v podobe úrokov z omeškania a náklady spojené s uplatnením pohľadávky. Súd prvého stupňa sčasti vyhodnotil skutkový a právny stav podľa žalobcu správne, keď žalovanému uložil povinnosť uhradiť žalobcovi náhradu škody vo forme náhrady škody vo výške 605,80 Eur (výrok II. prvostupňového rozsudku). Tretím výrokom však žalobu vo zvyšku zamietol, pričom touto zamietnutou časťou je suma vo výške 251,94 Eur, ktorá predstavuje náklady spojené s uplatnením pohľadávky a zamietol aj úroky z omeškania, ktoré si žalobca uplatnil ako úroky z omeškania 5% ročne zo sumy 346,80 Eur od 12.12.2018 do zaplataenia a zo sumy 259,- Eur od 15.12.2018 do zaplataenia. Štvrtým výrokom okresný súd priznal nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v rozsahu 36%. K nákladom spojených s uplatnením pohľadávky prvostupňový súd nepriznal žalobcovi nárok na úhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, ktoré si žalobca uplatnil vo výške 251,94 Eur, ktoré predstavujú náklady na vypracovanie znaleckého posudku, čo odôvodnil v ods. 39. rozsudku: „... Súd však poukazuje na to, že v tomto konaní nebolo možné priznať dané náklady vzhľadom na to, že v konaní 18Cb/151/2019 už bolo súdom o tom rozhodnuté tak, že ich posúdil ako trovy konania, o výške ktorých rozhoduje vyšší súdny úradník po právoplatnosti rozhodnutia.“ V konaní vedenom pod sp.zn. 18Cb/151/2019 o týchto nákladoch nebolo rozhodnuté, nakoľko sa okresný súd nezaoberal priznanou výškou týchto nákladov, ale iba uviedol, že sú zahrnuté pod trovy konania, čo nie je v súlade s právnou úpravou. Súd nerozhodol o tomto nároku vo výroku rozsudku, čiže o tomto nároku nebolo meritórne rozhodnuté. „Až meritórne rozhodnutie o nároku na náklady spojené s uplatnením pohľadávky by zakladalo akúkoľvek prekážku toho, aby mohlo byť o týchto nákladoch rozhodované v tomto konaní. Prvostupňový súd ani nerozhodoval o výške príslušenstva pohľadávky, ktorá predstavuje náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 251,94€. Žalobca využil všetky možné opravné prostriedky a podal voči rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 13Cob/142/2020 aj dovolanie. Uplatňovaná suma vo výške 251,94€ predstavuje náklady spojené s uplatnením pohľadávky v zmysle Občianskeho zákonníka § 121 ods. 3: „Príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.“ Ide o náklady vynaložené na vypracovanie Znaleckého posudku. Bez tohto znaleckého posudku nebolo možné určiť výšku škody. Nemožno tak tiež túto sumu považovať za trovy konania, pretože trovy predstavujú náklady, ktoré vzniknú počas konania. Náklady na ZP vznikli pred konaním a náhrada týchto nárokov právom patrí žalobcovi. Žalobca si uplatňuje náklady spojené s uplatnením pohľadávky v tomto konaní, nakoľko o nich doteraz nebolo rozhodnuté. Rozsudkom Okresnému súdu v Žiline, sp.zn. 18Cb/151/2019 zo dňa 25.júna 2020 súd rozhodol o trovách konania a o nákladoch spojených s uplatnením pohľadávky nasledovne: bod 46.: „Pokiaľ žalobca si uplatnil aj náklady znaleckého dokazovania, v žalobe ich uviedol v časti určenej pre náklady spojené s uplatnením pohľadávky, čo však má formulár žaloby na mysli náklady podľa § 369c Obchodného zákonníka. Avšak podľa obsahu žaloby a podaní žalobcu, súd posúdil, že dané náklady znaleckého dokazovania na strane žalobcu sú trovy konania žalobcu, ktorých nárok súd žalobcovi priznal v rozsahu 100% a o samotnej výške bude rozhodovať po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.“ Súd sa v predmetnej veci nevysporiadal s nákladmi na uplatnenie pohľadávky, ktoré boli uplatňované samostatne, nie ako súčasť trov. Súd mal tieto náklady priznať alebo zamietnuť, čo v danom prípade neurobil a vôbec o nich nerozhodoval. Nemožno tvrdiť, že si žalobca nesprávne uplatnil tieto náklady, keď v žalobe v konaní pod sp. zn. 18Cb/151/2019 jasne uvádza, že si uplatňuje náklady spojené s uplatnením pohľadávky podľa § 121 ods. 3 OZ.“

26. V odvolaní žalobca uviedol, že si uplatnil náklady spojené s uplatnením pohľadávky, ktoré sú príslušenstvom pohľadávky. V zmysle § 251 CSP „Trophy konania sú všetky preukázané, odôvodnené

a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.“ V tomto konaní bolo podľa žalobcu nevyhnutné disponovať znaleckým posudkom, nakoľko od neho sa odvíjala výška nároku na náhradu škody, o ktorej bolo rozhodnuté. Práve aj v tomto konaní bol podkladom pre rozhodnutie znalecký posudok, ktorého náhradu nákladov si žalobca uplatnil. Bez znaleckého posudku by nárok na náhradu škody nebol priznaný. Náklady na tento znalecký posudok predstavujú náklady spojené s uplatnením pohľadávky, pretože na základe tohto znaleckého posudku si žalobca uplatnil pohľadávku, ktorá mu patrí a bola súdom priznaná. V tomto aj v konaní sp.zn. 18Cb/151/2019 ide o rovnakú právnu aj skutkovo rovnakú vec, preto žalobca si môže uplatňovať tento náklad aj v tomto konaní, keď o ňom doposiaľ nebolo rozhodnuté. Nesprávnym postupom súdu došlo k nerozhodnutiu o nároku žalobcu. Žalobca nemohol ani voči rozhodnutiu o nákladoch spojených s uplatnením pohľadávky podať opravný prostriedok, keď o tom nebolo rozhodnuté, neexistoval výrok o tomto nároku. Nejde o duplicitné rozhodnutie o tomto nároku, keďže o ňom doteraz nebolo rozhodnuté. Zdôraznil v odvolaní, že rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, pod sp. zn. 13Cob/142/2020 nepredstavuje res iudicatae vo vzťahu k nákladom spojených s uplatnením pohľadávky.

27. V odvolaní žalobca uviedol, že prvostupňový súd nepriznal úroky z omeškania ako boli uplatnené žalobcom a „to, úroky z omeškania 5% ročne zo sumy 346,80 eur od 12.12.2018 do zaplatenia a zo sumy 259 eur od 15.12.2018 do zaplatenia. Obdobná skutkovo právna otázka úrokov z omeškania pri krátenom poistnom plnení už bola viackrát rozhodnutá, judikovaná, bez akýchkoľvek zjavných pochybností a to v rozhodnutiach Krajského súdu v Žiline, pod sp. zn.: 7Co/57/2020 6Co/32/2020 6Co/100/2019 6Co/23/2019 6Co/122/2020 6Co/137/2020 6Co/165/2020 6Co/163/2020 7Co/153/2020 7Co/150/2020 4Cob/112/2020 7Co/76/2020 - rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/335/2017 - rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 7Co/291/2018 - rozsudky Krajského súdu v Košiciach, vo veciach pod sp.zn.: 4Cob/60/2017, 3Cob/8/2018, 1Co/410/2017 - rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.: 4Cob/3/2018 - rozsudky Krajského súdu v Košiciach, sp.zn.: 2Cob/25/2020, sp.zn.: 3Cob/48/2020, 4Cob/20/2020, 4Cob/65/2020 - Uznesenie NS SR 4 Cdo/88/2019 z 31. marca 2020 Súd priznal nárok žalobcov v skutkovo a právne obdobných konaniach, na zaplatenie úrokov z omeškania a úrokmi z omeškania sa venoval aj Najvyšší súd SR. Žalobca v žalobnom návrhu úrok odôvodnil ust. § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka“. Podľa § 797 ods. 3 prvá veta Občianskeho zákonníka: „Plnenie je splatné do pätnástich dní, len čo poisťiteľ skončil vyšetrenie potrebné na zistenie rozsahu povinnosti poisťiteľa plniť.“ Z vyššie uvedeného je zrejmé, že ak poisťiteľ, t.j. žalovaný neposkytne poistné plnenie vo forme náhrady škody v lehote 15 dní len čo poisťiteľ skončil šetrenie poistnej udalosti, má poškodený právo aj na úrok z omeškania, ako sankciu voči poisťiteľovi za neplnenie jeho peňažnej povinnosti - povinnosti poskytnúť poistné plnenie. Z Oznámenia o poistnom plnení pri predmetnej škodovej udalosti vyplýva, že dňa 29.11.2018 a dňa 27.11.2018 bolo ukončené šetrenie škodovej udalosti. Ak žalovaný teda ukončil šetrenie škodovej udalosti dňa 29.11.2018 a dňa 27.11.2018, bolo jeho povinnosťou plynúcou mu priamo zo zákona, poskytnúť poškodenému, v lehote 15 dní poistné plnenie vo forme náhrady škody. Žalovaný si však túto svoju povinnosť nesplnil, k čomu ho sčasti zaviazal až okresný súd I. výkonom napadnutého rozhodnutia, no pri vyhodnocovaní úrokov z omeškania už okresný súd v napadnutom rozhodnutí nesprávne právne vyhodnotil stav veci. „K rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 3Cdo/145/2017 Súd prvého stupňa, ako to vyplýva z bodu 45.napadnutého rozhodnutia odôvodňuje svoje rozhodnutie nepriznania úroku z omeškania rozhodnutím Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 3Cdo/145/2017.“ Odvolateľ citoval z Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/145/2017 z 22.11.2018“. Podľa žalobcu závery z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/145/2017 nemožno aplikovať na predmetný prípad aj z toho dôvodu, „že žalobca si neuplatnil úrok z omeškania podľa špeciálnej právnej normy - zákona o PZP. Z citovanej právnej vety v rozsudku Najvyššieho súdu SR zároveň vyplýva, že Najvyšší súd SR sa v predmetnom rozsudku vôbec nezaoberal skutočnosťou, či žalobca má alebo nemá nárok na zaplatenie úrokov z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ, t.j. za nesplnenie peňažnej povinnosti, ale vo svojich úvahách sa venuje len úroku z omeškania podľa § 11 ods. 8 zákona o PZP. Najvyšší súd SR teda nevyučil aplikáciu úrokov z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ v prípade omeškania s poskytnutím peňažného plnenia. Ak by sme pripustili závery Najvyššieho súdu SR v rozsudku sp. zn. 3Cdo/145/2017 nastala by absurdná situácia, kedy by žalobca (poškodený) mal nárok na zaplatenie úroku z omeškania priamo od škodcu podľa § 517 ods. 2 OZ, t.j. za nesplnenie peňažnej povinnosti riadne a včas, ale voči poisťovateľovi by titulom uplatnenia nároku z PZP takýto nárok nemali. V prípade aplikácie daného rozsudku by tak došlo k popretiu povinného zmluvného poistenia, podstatou ktorého je právo poisteného, aby poisťovňa za neho uhradila poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody na motorovom vozidle, ktorú spôsobil poistený. Zároveň v prípade aplikácie rozsudku Najvyššieho súdu SR by došlo k diskriminácii dlžníkov

odlišných od poisťovní, kedy by došlo k zvýhodneniu poisťovateľov (poisťovní) na úkor ostatných dlžníkov, ktorý by boli na rozdiel od poisťovateľov zaviazaní zaplatiť úroky z omeškania od momentu kedy sa dostali do omeškania s plnením peňažného dlhu. Uvedený výklad jednoznačne nie je zámerom zákonodarcu. Žalobca, resp. jeho právny predchodca predložil žalovanému potrebné dokumenty, ktoré bol žalovaný povinný prešetriť v rámci šetrenia poisťnej udalosti, a do 15 dní od skončenia prešetrovania škodovej udalosti žalobcovi poskytnúť poistné plnenie. Ak žalovaný, čo i len časť zo žalobcom uhradenej faktúry neuhradil, pričom v súdnom konaní sa preukázal nárok žalobcu na zaplatenie celej fakturovanej sumy, nie je dôvod na nepriznanie úrokov z omeškania, keďže je zrejmé, že žalovaný neplnil peňažné plnenie riadne a včas. Tento skutkový stav sa nijakým spôsobom neodlišuje od klasického záväzkového vzťahu, kedy ak veriteľ vyzve dlžníka na zaplatenie peňažného dlhu, ktorý však neakceptuje veriteľom požadovanú výšku plnenia, pričom v súdnom konaní sa neskôr preukáže, že veriteľ má nárok na ním požadovanú výšku plnenia, súd zaviaže dlžníka aj na úhradu úroku z omeškania za nesplnenie peňažného dlhu riadne a včas. Úroky z omeškania majú povahu sankcie (sankčné úroky) za omeškanie dlžníka so splnením záväzku (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 369 Obchodného zákonníka). Ak by sme pripustili závery v rozsudku Najvyššieho súdu SR neexistovala by žiadna sankcia pre poisťovňu v prípade, ak by neposkytla peňažné plnenie riadne a včas, čo by malo za následok aj nárast počtu súdnych konaní a zaťaženia súdov súdnymi konaniami voči poisťovniam. Povinnosť nepeňažnej povahy, ktorá je stanovená v ust. § 11 ods. 6 zákona o PZP, pri nesplnení ktorej vzniká poškodenému nárok na úrok z omeškania podľa § 11 ods. 8 zákona o PZP, si zároveň nemožno vykladať tak, že na jej splnenie postačuje, ak poisťovňa len formálne zašle poškodenému oznámenie o výsledku šetrenia poisťnej udalosti, ak výsledok šetrenia je neodôvodnený a nepreskúmateľný. Oznámenia poisťovne o výsledku šetrenia však neobsahujú dôvody, na základe ktorých poisťovňa dospela k uvedenému záveru. Z uvedeného dôvodu preto v danom prípade nemožno ani prijať záver, že by si žalovaný splnil povinnosť stanovenú v § 11 ods. 6 zákona o PZP tým, že v lehote stanovenej v zákone oznámil poškodenému výsledky šetrenia poisťnej udalosti. Koniec koncov, v danom prípade vôbec nejde o to, žeby „poisťovňa neodôvodnila odmietnutie poistného plnenia podľa predstáv poškodeného,“ ako sa tým zaoberá Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí, ale poisťovňa žiadnym relevantným dôvodom nezdôvodnila neposkytnutie poistného plnenia v plnej miere, pričom v priebehu súdneho konania vyšlo najavo, že dôvod žalovaným uvedeným nemá oporu v zákone a bola mu uložená povinnosť doplatiť krátené poistné plnenie vo forme náhrady škody. V prípade rozsudku v spore o náhradu škody sa jedná o deklaratórny, nie konštitutívny rozsudok, teda súd rozsudkom potvrdzuje existujúci nárok. Nárok na náhradu škody súd nestanovuje podľa vlastnej úvahy ako napr. náhradu nemajetkovej ujmy, teda nárok nevzniká rozhodnutím súdu. Nárok na náhradu škody vznikom nákladov na užívanie náhradného vozidla (resp. nákladov uskladnenia vozidla) (vznikom škody) predstavuje nárok, kde je zrejmé kto škodu spôsobil a v akej výške, teda povinnosť uhradiť škodu vzniká vtedy, keď sa ten kto škodu spôsobil dozvie, v akej výške škodu spôsobil a komu. Ak je možné uplatniť nárok priamo voči poisťovni, tak poisťovňa je povinná plniť v určenej lehote po ukončení šetrenia. Ak poisťovňa ukončí šetrenie tak, že nárok na poistné plnenie nevznikol (škoda nebola preukázaná) avšak v súdnom konaní za rovnakých skutkových tvrdení a dôkazov súd dospel k inému zisteniu, poisťovňa si nemohla riadne splniť svoju povinnosť podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP, ibaže by nárok nebol riadne uplatnený, teda v konaní pred súdom by bol skutkovo vymedzený alebo preukázaný iným spôsobom. Tiež však musí uviesť, že ust. § 10 ods. 7 zákona o PZP je potrebné vykladať tak, že poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie, teda poisťovňa je povinná plniť do 15 dní od skončenia prešetrovania na zistenie jej povinnosti plniť a to aj vtedy, ak svoju povinnosť stanovila nesprávne. Povinnosť plniť po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia, je len vtedy, ak by poistenec popieral zodpovednosť za škodu a táto bola deklarovaná až rozhodnutím súdu. Povinnosť plniť podľa rozsudku sa nevzťahuje na prípad, keď poškodený uznal zodpovednosť za vznik škody a požiadal poisťovňu o plnenie a poisťovňa nesprávne zistila jeho rozsah povinnosti plniť. Tomuto tvrdeniu zodpovedá povinnosť poisťovne v prípade sporu ustanoviť poistenému zástupcu (§ 10 ods. 5 zák. o PZP). Poisťovňa nemôže mať výhodnejšie postavenie ak odmietne plniť až do doby pokiaľ jej povinnosť nie je stanovená súdom, ako keby riadne vykonala šetrenie a za poisteného nahradila škodu. Tiež ak má poisťovňa povinnosť vykonať šetrenie, musí šetrenie vykonať riadne tak, aby na základe jeho výsledkov nahradila celú spôsobenú a preukázanú škodu. V takomto prípade ad absurdum by každého poškodeného mohla odkázať na konanie pred súdom s písomným odkazom, že rozsah povinnosti plniť nebol riadne preukázaný (§ 10 ods. 6 písm. b/ zák. o PZP). Nesplnenie povinnosti podľa § 10 ods. 6 zák. o PZP riadne vykonať šetrenie poisťnej udalosti a rozhodnúť o nároku je potrebné posúdiť tak, že v danej časti poisťovňa šetrenie nevykonala riadne. Ak súd dospeje pri stanovení náhrady

škody k iným zisteniam ako poisťovňa, značí porušenie povinnosti poisťovne riadne vykonať šetrenie a priznať zodpovedajúci nárok na poisťné plnenie (ibaže by nárok v súdnom konaní bol inak skutkovo odôvodnený či preukázaný inými dôkazmi, ktoré boli pre rozhodnutie poisťovne podstatné a nemohla ich predpokladať). Ako aj vyššie uvádzame, úrok z omeškania predstavuje sankciu za nesplnenie peňažnej povinnosti, a napadnutým rozhodnutím súdu prvého stupňa došlo k ochrane žalovaného, aj keď bolo preukázané jeho porušenie povinností. Nie je možné, jednu sporovú stranu, dokonca tú silnejšiu, chrániť na úkor druhej strany sporu, nezákonným, nelogickým, zmysel zákona popierajúcim výkladom právnych noriem.“ V skutkovo a právne obdobných prípadoch je množstvo judikatúry, na ktorú vyššie odkazoval. Z judikatúry vyplýva, že poškodenému jednoznačne patria úroky z omeškania pri nesplnení peňažného dlhu poisťovňou, čo nie je možné zhojiť tým, že si poisťovňa plnila nepeňažnú povinnosť s odkazom na irelevantné dôvody krátenia poisťného plnenia. Judikatúra týkajúca sa náhrady škody a úrokov z omeškania je konštantná a rozhodnutím vydaným Okresným súdom Žilina, sp.zn. 18Cb/232/2020 došlo k odklonu od tejto judikatúry, bez riadneho odôvodnenia.

28. V odvolaní žalobca uviedol, že okresný súd priznal žalobcovi náhradu trov konania vo výške 36 %, čo odôvodnil v bode 49. a nasl. rozsudku. Žalobca bol úspešný v spore, preto má nárok na sumu vo výške 605,80 Eur a nárok na príslušenstvo pohľadávky, v zmysle § 255 CSP. Poukázal na rozsudok „Krajského súdu v Bratislava, sp.zn. 2Cob/200/2019: „Súd prvej inštancie rozhodol vecne správne aj vo výroku o trovách konania, keďže zastavené konanie v prevyšujúcej časti (výrok II. rozsudku), t.j. v časti úrokov z omeškania ako príslušenstva pohľadávky nemá vplyv na posudzovanie úspechu žalobcu v konaní. Pre pomerné rozdelenie trov konania je rozhodujúci pomer úspechu a neúspechu v uplatnenej istine bez príslušenstva, keďže príslušenstvo (úrok z omeškania) nebol v žalobe vyčíslený (rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Obo/243/2007 zo dňa 27.11.2008). Je nepochybné, že žalobca bol úspešný tak v istine (žalovaný až po podaní žaloby na súd sumu vo výške 517,81 Eur uhradil), ako aj v úrokoch z omeškania.“ Z Veľkého komentára k Civilnému sporovému poriadku, Števček a kol., str. 926: „Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti... Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška plnenia je potom druhotná a nadväzujúca. Žalobcu je preto nevyhnutné považovať za plne procesne úspešného, ak mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu (alebo od znaleckého posudku). Žalobcovi teda bude priznaná náhrada trov iba z prisúdenej sumy, avšak v plnej výške.“ V danom prípade základ nároku je daný. Žalobca má nárok na plnú náhradu trov konania aj keď bol neúspešný iba v nepatrnej časti a v danom prípade neúspech závisel od úvahy súdu. Z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k.: I. ÚS 56/2017-12 zo dňa 8. februára 2017: „Právna úprava náhrady trov konania v sporovom konaní sa podľa doterajšej úpravy v Občianskom súdnom poriadku, ako aj podľa novej úpravy účinnej od 1. júla 2017 v Civilnom sporovom poriadku spravuje zásadou úspechu v konaní/spore. Z porovnania doterajšej a novej právnej úpravy vyplýva, že Civilný sporový poriadok už nemá ustanovenie obdobné úprave obsiahnutej § 142 ods. 3 OSP, ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k úprave obsiahnutej v § 142 ods. 2 OSP. Z uvedeného síce vyplýva, že nepatrný úspech už Civilný sporový poriadok nepozná (a preto pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov sa podľa Civilného sporového poriadku zohľadňuje každý neúspech), avšak ani nová právna úprava nevylučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, a to z hľadiska výsledku v zásade zhodne ako podľa doterajšej úpravy.“ Žalobca bol v konaní úspešný, čo do základu svojho nároku, preto mu v zmysle právnej úpravy a judikatúry patrí nárok na náhradu trov v plnom rozsahu. Pri posúdení úspechu žalobcu sa vychádza zo žalovanej istiny, nie aj z príslušenstva pohľadávky. Suma, ktorú žalobca vzal späť vo výške 64,78€ je zanedbateľnou sumou vo vzťahu k úspechu žalobcu v konaní. Aj súdny poplatok bol vypočítaný zo žalovanej istiny, nie aj zo sumy ktorá predstavuje náklady spojené s uplatnením pohľadávky. Z rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3Co/31/2020: „bod 18. ... Rovnako za dôvodnú považuje odvolací súd aj uplatnenú odvolaciu námietku ohľadne rozhodovania súdov prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania, keď odvolací súd má za to, že hodnota príslušenstva pohľadávky nie je určujúca pre cenu práva a rovnako ani pre cenu predmetu poplatkového úkonu podľa zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov a tým pádom ani pre trovy konania. Hodnota príslušenstva pohľadávky by bola určujúcou pre uvedené veličiny len v prípade, ak by bola samostatným predmetom poplatkového

úkonu, to znamená, že by sa jednalo o tzv. kvantifikované príslušenstvo. Pri posudzovaní trov konania je rozhodujúci pomer úspechu a neúspechu v uplatňovanej istine bez príslušenstva, keďže v tomto konaní príslušenstvo v podobe úroku z omeškania nebolo vyčíslené samostatne v podanej žalobe. Príslušenstvo pohľadávky teda v danom prípade nebolo žalobcom uplatňované ako kapitalizovaná hodnota a samostatná vec.“ V zmysle uvedeného žiadame konajúci súd, aby rozhodol aj o nároku na náhradu trov úspešného žalobcu v konaní v rozsahu voči žalovanému 100%. Odôvodnenie rozsudku Podľa ust. § 220 ods. 2 a 3 Civilného sporového poriadku: „(2) V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. (3) Ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.“ Navrhol, aby odvolací súd rozhodol tak, že vo výroku „III. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 251,94€ a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 346,80€ od 13.12.2018 do zaplatenia a zo sumy 259 eur od 15.12.2018 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. IV. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%. V. Vo zvyšku súd rozsudok v napadnutom rozsahu potvrdzuje. VI. Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100%.“

29. Proti výroku II. a IV. rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalovaný. Poukázal na § 220 ods. 1 CSP s tým, že súd prvej inštancie v rozsudku nesprávne uvádza, že ide o konanie „o zaplatenie sumy 2.434,54 Eur s príslušenstvom“, pričom predmetom konania pred súdom prvej inštancie nebol spor o zaplatenie sumy 2.434,54 Eur. Žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 259,00 Eur s príslušenstvom titulom doplatku náhrady škody za prenájom náhradného motorového vozidla značky Jaguar XF, EČV: T od 13.11.2018 do 20.11.2018. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaná suma 259,- Eur titulom doplatku nákladov za prenájom náhradného vozidla je dôvodná. Súd prvej inštancie v ods. 29. odôvodnenia rozhodnutia uvádza: „...náhradné vozidlo využíval počas opravy svojho vozidla na ten istý účel, ako využíval svoje vlastné vozidlo pred poškodením. Je nepochybné, že poškodený je podnikateľským subjektom a aj bez ďalšieho osobitného dokazovanie možno ustáliť nevyhnutnosť vozidla pre podnikateľský subjekt, a to bez ohľadu, koľkokrát a ktorý konkrétny deň vozidlo využil“. Žalovaný má za to, že súd prvej inštancie riadne neskúmal, za akým účelom žalobca využíval predmetné náhrade motorové vozidlo, ale arbitrárne konštatoval, že už skutočnosť, že žalobca je podnikateľský subjekt, sama o sebe opodstatňuje účelnosť zapožičania náhradného motorového vozidla a ďalšie skúmanie, podľa názoru súdu prvej inštancie, nie je potrebné. Dôvodom, na základe ktorého žalobca odôvodňoval nutnosť vypožičania náhradného motorového vozidla bola potreba p. P. U. (fyzickej osoby nie podnikateľského subjektu, ktorým je žalobca) a jeho priateľky dochádzať do nemocnice. Žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie namietol skutočnosť, že v tomto súdnom konaní si náhradu škody neuplatňuje p. P. U., ako fyzická osoba, ktorá utrpela škodu na zdraví, ale podnikateľský subjekt P. U. REMESLO MJ, IČO: 37 086 278, so sídlom Nová 295, 0277 44 Tvrdošín. Z uvedeného dôvodu vypožičanie náhradného motorového vozidla za účelom návštev nemocnice p. P. U. a jeho priateľky nie je možné považovať za dôvod opodstatňujúci uplatňovaný nárok na náhradu škody, ktorá mala vzniknúť titulom vypožičania náhradného motorového vozidla žalobcovi, ktorý je podnikateľským subjektom. Vzhľadom na vyššie uvedené, žalobca nebol aktívne vecne legitimovaný na uplatnenie nároku na náhradu škody, z dôvodu prenájmu motorového vozidla za účelom návštev nemocnice zo strany p. U. a jeho priateľky. Zo strany súdu prvej inštancie bolo vyhodnotené ako irelevantné to, že žalobca ktorý je podnikateľský subjekt žiada náhradu škody za využívanie motorového vozidla na súkromne účely p. U. a jeho priateľky. Takýto názor okresného súdu považoval žalovaný za svojvoľný a vzhľadom na vyššie uvedené je samotné rozhodnutie súdu prvej inštancie v otázke dôvodnosti a účelnosti prenájmu náhradného motorového vozidla arbitrárne. Žalovaný v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Krajského súdu Žilina sp.zn. 13Cob/138/2019 z 03.12.2019, z ktorého vyplýva, že „K dokazovaniu žalobcom o nevyhnutnosti a účelnosti vynaložených nákladov za nájom náhradného motorového vozidla a následne posúdenia takejto nevyhnutnosti a účelnosti okresným súdom je potrebné, ako bolo uvedené vyššie krajským súdom, pristupovať so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.“ Žalovaný mal za to, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci nepostupoval so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu, na základe ktorých potreba využívania náhradného motorového vozidla

nevznikla vo sfére žalobcu, ale iných osôb, a teda prenájom náhradného motorového vozidla zo strany žalobcu nebol dôvodný ani účelný.

30. V odvolaní žalovaný poukázal aj na ďalšiu rovinu sporného prenájmu náhradného motorového vozidla, ktorú podľa žalovaného súd prvej inštancie posúdil nesprávne. Žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie namietal skutočnosť, že žalobca spôsobil prieťahy v rámci šetrenia škodovej udalosti, keď žalovanému neskôr oznámil nárok na náhradu škody, pričom do tejto doby už užíval náhradné motorové vozidlo, čím žalovaný nemohol skôr ukončiť šetrenie predmetného nároku (záver o totálnej škode na motorovom vozidle žalobcu). Žalobca si vypožičal náhradné motorové vozidlo už dňa 13.11.2018, pričom žalovanému oznámil vznik škodovej udalosti až dňa 16.11.2018. Akonáhle táto škodová udalosť bola žalovanému oznámená, žalovaný začal s jej šetrením a dňa 20.11.2018 (4 dni od oznámenia) žalobcovi oznámil, že sa jedná o neekonomickú opravu, t.j. totálnu škodu na motorovom vozidle. Uvedené šetrenie bolo zo strany žalovaného vykonané v rozsahu štyroch dní, a teda, ak by žalobca riadne (už dňa 13.11.2018) nahlásil vznik škodovej udalosti, tak v tomto prípade mohol žalovaný ukončiť šetrenie už dňa 17.11.2018, pričom vzhľadom na konštatovanie totálnej škody by od tohto dňa bolo ďalšie vypožičanie náhradného motorového vozidla nedôvodné. Žalovaný priznal žalobcovi nárok na vypožičanie náhradného motorového vozidla v rozsahu štyroch dní, t.j. odo dňa oznámenia vzniku škody 16.11.2018 do dňa 20.11.2018, kedy bolo žalobcovi oznámené, že sa jedná o neekonomickú opravu vozidla. Škoda v podobe vynaloženia nákladov za užívanie náhradného motorového vozidla v čase odo dňa 13.11.2018 do dňa 16.11.2018 bola spôsobená výlučne zavinením samotného žalobcu, a preto v tomto rozsahu v zmysle § 441 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej iba „zákon č. 40/1964 Zb.“) znáša túto škodu sám. K uvedenej otázke súd prvej inštancie v bode 36. odôvodnenia uvádza, že podľa jeho názoru žalobca nahlásil žalovanému škodu bezprostredne po jej vzniku, pričom súd prvej inštancie výslovne konštatoval: „Z listín vyplýva, že došlo aj k zraneniu pri danej nehode, takže pri riešení všetkých zdravotných problémov a pod. súd posúdil, že žalobca konal bezprostredne“. Žalovaný považuje rozhodnutie súdu v tejto časti za vnútorne rozporné. Na jednej strane súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uvádza, že nájom motorového vozidla bol opodstatnený z dôvodu podnikania žalobcu a súčasne súd konštatuje, že žalobca nemohol nahlásiť žalovanému vznik škody z dôvodu zdravotných problémov. Podľa žalovaného je nelogické, ak žalobca má podľa okresného súdu tak závažné zdravotné problémy, ktoré mu znemožňujú nahlásenie škody žalovanému, ale súčasne môže vykonávať podnikanie v takom rozsahu, že k výkonu tejto činnosti potrebuje náhradne vozidlo. Žalovaný marginálne poukazuje na skutočnosť, že žalobca nepreukázal, akú škodu na zdraví utrpel a tak záver súdu prvej inštancie o zdravotných problémoch žalobcu nemá svoj podklad vo vykonanom dokazovaní a aj v tomto smere je potrebné považovať rozhodnutie súdu prvej inštancie za arbitrárne. Okresný súd si nemôže vytvárať vlastné závery, ktoré nie sú podložené zodpovedajúcimi dôkazmi. Žalovaný poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. januára 2019, sp. zn. 6Cdo/98/2017, podľa ktorého za znemožnenie strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces, treba preto považovať aj taký nedostatok rozhodnutia súdu, „keď rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody alebo ak v ňom absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci, prípadne, ak argumentácia obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia je natoľko vnútorne rozporná, že rozhodnutie ako celok je nepresvedčivé. Z vyššie uvedených dôvodov má žalovaný za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, čím je naplnený odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP a súčasne súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, § 365 ods. 1 písm. b) CSP, nakoľko rozhodnutie súdu prvej inštancie sa javí ako svojvoľne, arbitrárne, ktoré nie je riadne odôvodnené.“

31. Žalovaný v odvolaní uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie o povinnosti žalovaného nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 36 % vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čím je daný odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP a súčasne písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu podľa § 220 ods. 2 CSP, čím je naplnený odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Žalovaný má za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania je nesprávne. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že súd prvej inštancie posúdil nárok žalobcu na náhradu trov konania podľa § 255 ods. 1 a 2, § 256 ods. 1 a 2 CSP, a to tak, že žalobcovi bol priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 36 %. Podľa § 255 ods. 1 CSP „Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci“. Podľa § 255 ods. 2 CSP „Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.“ „Žalobca sa podanou žalobou

domáhal, aby súd prvej inštancie zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 670,58 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 346,80 Eur od 13.12.2018 do zaplatenia, 5 % ročne zo sumy 259,00 Eur od 15.12.2018 do zaplatenia, 5 % ročne zo sumy 64,78 Eur od 03.12.2019 do zaplatenia, ďalej zaplatenia sumy 251,94 Eur, ako nákladov spojených s uplatnením pohľadávky a napokon trov konania. Na základe rozsudku súdu prvej inštancie dosiahol žalobca úspech iba v časti o zaplatenie sumy 605,80 Eur (346,80 Eur + 259 Eur). Žalovaný dosiahol úspech v časti o zaplatenie sumy 64,78 Eur, o zaplatenie sumy 251,94 Eur, o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 346,80 Eur od 13.12.2018 ktoré pri vyčíslení k dňu rozsudku súdu prvej inštancie predstavujú sumu 41,90 Eur, . o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 259,00 Eur od 15.12.2018 ktoré pri vyčíslení k dňu rozsudku súdu prvej inštancie predstavujú sumu 31,22 Eur, o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 64,78 Eur od 03.12.2019 ktoré pri vyčíslení k dňu rozsudku súdu prvej inštancie predstavujú sumu 4,68 Eur. Žalovaný teda dosiahol celkový úspech vo výške 394,52 Eur Pri porovnaní so žalobnou žiadosťou je zjavné, že v prípade, ak by súd prvej inštancie vyhovel žalobe v celom rozsahu, žalobca by dosiahol úspech vo vyššej sume a k dňu rozhodnutia súdu prvej inštancie, pri kapitalizácii žalobcom požadovaných úrokov z omeškania, celková výška plnenia, k úhrade ktorej by bol žalovaný zaviazaný by predstavovala sumu 1.000,32 Eur, táto suma pozostáva z sumy 346,80 Eur - náhrada škody na motorovom vozidle, sumy 259 Eur - nájom náhradného vozidla, sumy 64,78 Eur - odťah vozidla, sumy 251,94 Eur - znalecký posudok, sumy 77,80 Eur - súčet jednotlivých úrokov z omeškania (41,90 + 31,22 + 4,68). Vzhľadom na vyššie uvedené, žalobca dosiahol percentuálny úspech vo výške 60,56 % a naopak žalovaný mal úspech vo výške 39,43 %. Žalobcovi tak mala byť priznaná náhrada trov konania iba vo výške 21,13 %. Súd prvej inštancie v bode 54 . odôvodnenia rozhodnutia uvádza : „Žalobca procesne zavinil zastavenie konania v časti o zaplatenie sumy 64,78 eur s príslušenstvom, teda v tej časti bol neúspešný, zároveň žalobca bol neúspešný aj v časti, ktorú súd zamietol. (251,94 eur a úroky z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 346,80 eur od 13.12.2018 do zaplatenia a zo sumy 259,- eur od 15.12.2018 do zaplatenia) Úspešný bol iba v časti sumy 605,80 eur (346,80 eur + 259 eur). Podľa pomeru úspechu a neúspechu súd posúdil, že žalobca bol úspešný v sume 605,80 eur, teda úspech žalobcu bol 68%, (keďže žalobou si uplatnil 346,80 eur + 259 eur + 251,94 eur + 64,78 eur + úroky, avšak súd mu priznal iba sumu 605,80 eur), úspech žalovaného 32%, 4 čistý úspech žalobcu bol 36%. Preto súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov v rozsahu 36% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia." Vyššie uvedené výpočty súdu prvej inštancie sú nesprávne, nekompletné a nepreskúmateľné. Súd prvej inštancie síce rozhodol o náhrade trov konania podľa pomeru úspechu sporových strán, avšak tento úspech stanovil nesprávne. Žalovaný si v tejto súvislosti dovoľuje marginálne poznamenať že v časti odôvodnenia rozhodnutia, kde súd prvej inštancie počíta čo si žalobca podanou žalobou uplatnil, tak súd prvej inštancie k jednotlivým číselným sumám pripočítava slovo „úrok", pričom tento nie je vyčíslený. Základným meradlom pre nárok na náhradu nákladov v sporovom konaní, je preto miera úspechu vo veci. Ak mal účastník plný úspech vo veci, prizná sa mu tiež celá náhrada nákladov konania. Ak mal len čiastočný úspech, náhrada nákladov bude pomerne rozdelená. Ak je úspech a neúspech vyvážený, vysloví súd, že žiaden účastník nemá právo na náhradu nákladov konania. Na základe uvedeného piatej, že žalobca má plný úspech, ak výrok rozsudku zodpovedá žalobnému petitu, a naopak žalovaný má plný úspech, ak žaloba je v plnom rozsahu zamietnutá. Ako žalobný petit označuje to, čoho sa žalobca domáhal v podanej žalobe. Petit určuje, o čom má súd vo veci konať a rozhodovať (predmet sporu). Uvedené považuje žalovaný za realizáciu základného procesného princípu uvedeného v Čl. 2 ods. 2 CSP.. „Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Žalovaný poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 3CoCsp/1/2020 zo dňa 14.04.2021, (na ktorý poukázal žalovaný aj v konaní pred súdom prvej inštancie, avšak súd prvej inštancie na toto rozhodnutie neprihliadol), ktorý rozhodol v obdobnom spore, aký je predmetom konania v tejto veci, pričom odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a to tak, že zamietol nárok žalobcu na úroky z omeškania a neúspech žalobcu v časti úrokov z omeškania zohľadnil pri rozhodovaní o trovách konania.“ Žalovaný zacítoval „bod 26. až 29. vyššie uvedeného rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach „26 Fakt, že odvolací súd v časti uplatnených úrokov z omeškania rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a tieto zamietol, sa musel odraziť i na rozhodnutí o trovách konania. 27. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. 28. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. 29. Zásada úspechu v konaní sa uplatňuje aj v otázke príslušenstva uplatneného nároku. Aby strane mohla byť priznaná plná náhrada trov konania je nevyhnutné, aby bola

plne úspešná aj v príslušenstve uplatneného nároku. Pri uplatnenej a priznanej istine 394,22 eur a nárokovaných a nepriznaných úrokoch z omeškania vo výške 5 % ročne od 31.08.2016 do zaplatenia mala žalobkyňa úspech 80 % a žalovaná úspech 20 %, v dôsledku čoho čiastočne úspešnej žalobkyni patrí nárok na náhradu 60 % trov prvoinštančného konania. Podľa rovnakého princípu, aplikujúc § 255 ods. 1, 28§ 396 ods. 1 CSP má žalobkyňa nárok aj na 60 % odvolacích trov." Žalovaný ďalej poukazuje aj rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/142/2020 zo dňa 17.02.2021, ktorý zamietol žalobu voči žalovanému v časti uplatňovaných úrokov z omeškania podľa ust. 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a túto skutočnosť zohľadnil pri rozhodovaní o trovách konania, pričom dokonca žiadnej zo sporových strán nepriznal nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia Krajský súd v Žiline uviedol: „Krajský súd mal za to, že v takomto prípade čiastočného úspechu, ako aj neúspechu na obidvoch stranách sporu bolo namieste aplikovať ust. § 255 ods. 2 druhá časť vety CSP, podľa ktorého, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, vysloví sa, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Odvolaním žalovaného napadnutý výrok o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania bol za vzatia do úvahy aj výsledku odvolacieho konania zmenený tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov prvoinštančného konania právo. Rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania sa javí, že súd zohľadnil neúspech žalobcu v časti úrokov z omeškania, avšak reálne k takémuto zohľadneniu pri výpočte miery úspechu žalobcu resp. žalovaného nedošlo, súd totižto k jednotlivým sumám pripočítaval iba slovo „úrok“ bez jeho numerického vyjadrenia, čím dospel k nesprávnemu stanoveniu pomeru úspechu sporových strán.“

32. Žalovaný v odvolaní vo vzťahu k výroku o trovách prvoinštančného konania uviedol, že okresný súd v odôvodnení rozhodnutia uvádza paragrafové znenie § 257 CSP, avšak z odôvodnenia rozhodnutia je ďalej zrejmé, že jeho aplikáciou sa vôbec nezaoberal. Žalovaný má za to, že v prejednávanej veci sú splnené podmienky na aplikáciu § 257 CSP, a preto súd prvej inštancie mal posúdiť, či je možné aplikovať § 257 CSP, t.j. nepriznanie náhrady trov konania sporovým stranám, a to predovšetkým vzhľadom na okolnosť, že žalobca sa v tomto súdnom konaní domáhal nároku, ktorý mu bol v inom konaní súdom zamietnutý (251,94 Eur - znalecký posudok) a sumy 64,78 Eur - odťah vozidla, ktorý mu bol zaplatený už pred podaním žaloby. Následne mal súd prvej inštancie svoje rozhodnutie v tejto časti náležite odôvodniť. Citoval § 220 ods. 2 CSP, z Nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 290/2015 zo dňa 07.10.2015 a konštatoval, že rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania nespĺňa kvalitatívne požiadavky rozhodnutia vymedzené v § 220 ods. 2 CSP a zároveň je v rozpore so základným právom na súdnu ochranu v zmysle ust. 46 ods. 1 Ústavy SR. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

33. K doručenému odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že žalobca má nárok na počet dní nájmu od vzniku škody po oznámenie o totálnej škode. Zo strany žalobcu bolo riadne preukázané, že nájom počas doby, kedy nemohol poškodený užívať svoje náhradné motorové vozidlo je účelný. Tak ako zhrnul aj okresný súd a „správne uviedol, že žalobca užíval náhradné MV za dochádzaním do nemocnice, ale aj v prípade nevyhnutnosti výkonu podnikateľskej činnosti mal MV k dispozícii. Prieči sa princípu spravodlivosti, aby poškodený, ktorému bola škoda vnútená mal teraz doplácať na protiprávne konanie vinníka nehody. Tvrdenia žalovaného, že nárok si uplatňuje podnikateľský subjekt a náhradné MV využíval nepodnikateľský subjekt sú nelogické, nemajú opodstatnenie v tomto spore. V zmysle rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/23/2019 zo dňa 15. januára 2020: „20. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa správne zaoberal rozsahom skutočnej škody, ktorá vznikla poškodenému žalobcovi, primerane pritom vychádzajúc z premisy, že výška škody je daná (tiež) nákladmi, ktoré by poškodený žalobca nemusel vynaložiť v prípade, že by ku škode nedošlo, nakoľko iba z dôvodu dopravnej nehody nemohol užívať vozidlo vlastné, a preto používal vozidlo cudzie, resp. náhradné. Ak je totiž za škodu považovaná ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, a jej výška je daná rozdielom medzi majetkovým stavom poškodeného pred a po poškodení, musí i rozsah náhrady škody zohľadniť výšku všetkých nutných prostriedkov, ktoré bol poškodený nútený vynaložiť k obnoveniu pôvodného majetkového stavu. V súvislosti s poskytovaním náhradného vozidla súd prvej inštancie náležite adekvátne vzal na zreteľ i jeho zmysel a účel, t.j. to, že v zásade je podstatou náhradného vozidla umožniť zachovanie určitého životného štandardu v situácii, kedy dôjde k poškodeniu vozidla, pričom poskytnutím náhradného vozidla nebude poškodený ponechaný v tiesni a bude mu umožnené viesť, čo do kvality, obdobný život, ako pred škodovou udalosťou (dopravnou nehodou). odvolací súd je v zhode so žalovaným v jeho odvolaní v tom, že využívanie náhradného vozidla nemôže byť úplne bezbrehé a vždy musí byť splnená podmienka

účelnosti jeho využitia, avšak zároveň vždy je potrebné prihliadnúť i k tomu, že v prípade havarovaného vozidla je poškodenému ono náhradné vozidlo v podstate protiprávnym konaním škodcu vnútené. V dôsledku škodovej udalosti sa tak poškodený dostáva do situácie, kedy hoc si, na rozdiel od vinníka dopravnej nehody, počínal v súlade s právom (v konkrétnom prípade poškodený neporušil dopravné predpisy), je nútený vynaložiť zo svojho značnú čiastku na to, aby svoje vozidlo mohol vôbec používať ako pred škodovou udalosťou, vrátane úhrady za prenájom náhradného vozidla počas doby opravy poškodeného vozidla. Skutočnou škodou sa rozumie zmenšenie existujúceho majetku poškodeného v porovnaní so stavom, aký tu bol pred spôsobením škody. Ak poškodený musel na uvedenie vozidla do predchádzajúceho stavu vynaložiť určitú čiastku, vrátane úhrady za prenájom náhradného vozidla počas doby opravy poškodeného vozidla, je zrejmé, že sa jeho majetková sféra v dôsledku škodovej udalosti zmenšila.“ Žalobca poukázal aj na ďalšie rozhodnutie v skutkovo a právnej obdobnej veci, a to rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6Co/163/2020 zo dňa 27.1.2021, v zmysle ktorého „...Poškodený prišiel o možnosť využívať svoje vlastné motorové vozidlo v dôsledku dopravnej nehody, v konečnom dôsledku z titulu dopravnej nehody bol poškodenému vnútený stav, keď nemožnosť využívať vlastné motorové vozidlo riešil požičaním náhradného motorového vozidla a cenu za nájom požičaného vozidla po dobu opravy svojho vozidla vyplatil. Právny nástupca poškodeného potom na základe platnej zmluvy o postúpení v konaní uplatňoval žalovaným (poisťovňou) nevyplatenú sumu, ktorá zodpovedala výdavkom, ktoré poškodenému, resp. právnenému predchodcovi žalobcu vznikli, ktoré by inak nenastali, ak by mohol používať svoje vlastné vozidlo“. Z rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp.zn.: 6Co/109/2020: „10. Pokiaľ ide o dobu nájmu náhradného vozidla, ktorú namietal žalovaný, súd prvej inštancie poukázal na zákazkový list ohľadom opravy vozidla poškodeného, na ktorom je uvedený dátum plánovaného ukončenia opravy dňa 19.03.2019 a faktúru z opravy vozidla poškodeného vystavenú dňa 19.03.2019. Servis vystavuje faktúru ešte pred prevzatím opraveného motorového vozidla a zasiela ju poisťovni na vystavenie krycieho listu. Až po obdržaní krycieho listu servis vozidlo vydá poškodenému. Pokiaľ už bolo vozidlo opravené, poškodený je oprávnený si prevziať motorové vozidlo nasledujúci deň a podľa názoru súdu prvej inštancie do tejto doby je oprávnený užívať náhradné motorové vozidlo ako účelne vynaložený náklad v zmysle všeobecnej rozhodovacej praxe.“ citoval § 797 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 23Co/23/2020 ako i na uznesenie Ústavného súdu SR z 21. januára 2015, sp.zn. II. ÚS 38/2015). Aj Krajský súd v Žiline (sp.zn. 14Cob/86/2019) je toho právneho názoru, že „S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd konštatoval správnosť záverov súdu prvej inštancie o unesení dôkazného bremena žalobcom vo vzťahu k ním uplatnenému nároku na náhradu zvyšku škody v rozsahu krátenia poisťného plnenia žalovaným, ktorý naopak dôvodnosť tohto svojho postupu pri likvidácii predmetnej poisťnej udalosti, v konaní v rámci uplatnenej obrany pred súdom dostatočne nepreukázal. Pritom platí, že bremeno tvrdenia i dôkazné bremeno vo vzťahu k produkovanej obrane proti žalobe v prvoinštančnom konaní nepochybne spočívalo na žalovanej strane. Žalovaný teda podľa výsledkov dokazovania v prvoinštančnom konaní nepreukázal dôvodnosť krátenia poisťného plnenia, a to ani s ohľadom na zmluvné dojednanie v čl. IX bod. 2 písm. a) poisťnej zmluvy. V tomto smere nebola dostačujúcim dôkazným prostriedkom listina označená ako kalkulácia opravy, ktorej samotný obsah nevyvrátil žalobcom preukázané vynaloženie nákladov na opravu poškodeného vozidla, zhodnotených súdom prvej inštancie ako skutočná škoda. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku napokon opodstatnene poukázal aj na určitú procesnú pasivitu žalovaného v prvoinštančnom konaní, ktorá mala vo výsledku vplyv na prijaté skutkové a následne právne závery vo veci.“ Žalobca poukázal na obdobnú skutkovú situáciu a pasivitu žalovaného v súdnom spore, a to rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 1Co/23/2019 zo dňa 15. januára 2020 a tiež citoval čl. 8 CSP. Žalovaný znovu napáda čas, kedy poškodený oznámil vznik škodovej udalosti. Žalobca neporušil žiadnu svoju povinnosť, po dopravnej nehode ihneď ako mohol nahlásiť vznik škody žalovanému. Z objektívneho hľadiska tak nemohol urobiť hneď v deň dopravnej nehody. „Tak ako sme aj v prvostupňovom konaní uvádzali, poškodený v prvom rade riešil svoje zdravie a zdravie a život svojej manželky, ktorá pri dopravnej nehode utrpela početná zranenia. Mala poškodenú chrbticu, pričom toto poranenie si vyžadovala 5 operácií. Aj poškodený bol zranený a potreboval zdravotné ošetrenie. Manželka poškodeného ležala v nemocnici a po operáciách ešte ďalšie 2M. Týmto poukazujeme na to, že išlo o vážnu dopravnú nehodu, kedy záchrana života a zdravia bola prvoradá pre poškodeného. Aj z týchto dôvodov nemohol hneď v deň dopravnej nehody nahlásiť škodovú udalosť. Hneď po dopravnej nehode potreboval poškodený dochádzať do nemocnice za manželkou, aj preto potreboval náhradné MV hneď. Poškodený, resp. žalobca neporušil žiadnu svoju povinnosť. Keď žalovaný priznal žalobcovi 4 dni nájmu rovnako mu patria aj ďalšie 3 dni nájmu, ktoré boli účelnými nákladmi. Účelnosť nákladov na náhradné vozidlo bola zo strany žalobcu preukázaná, žalovaný nepreukázal dôvodnosť svojho

krátenia. Je aj v rozpore s dobrými mravmi, s účelom povinného zmluvného poistenia, ale aj s morálnymi zásadami, aby ochrana zdravia a života nebola na prvom mieste.“

34. Žalobca vo svojom vyjadrení uviedol, že vo vzťahu k rozhodnutiu o trovách konania poukazuje na argumentáciu k trovám uvedenú v odvolaní voči rozsudku, pričom citoval § 255 ods. 1, 2 CSP. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2Cob/200/2019. Z Veľkého komentára k Civilnému sporovému poriadku, Števíček a kol., str. 926: „Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti... Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška plnenia je potom druhotná a nadväzujúca. Žalobcu je preto nevyhnutné považovať za plne procesne úspešného, ak mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu (alebo od znaleckého posudku). Žalobcovi teda bude priznaná náhrada trov iba z prisúdenej sumy, avšak v plnej výške.“ V danom prípade základ nároku je daný. Žalobca má nárok na plnú náhradu trov konania, aj keď bol neúspešný iba v nepatrnej časti a v danom prípade neúspech závisel od úvahy súdu. Z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. I. ÚS 56/2017-12 zo dňa 8. februára 2017 „...Právna úprava náhrady trov konania v sporovom konaní sa podľa doterajšej úpravy v Občianskom súdnom poriadku, ako aj podľa novej úpravy účinnej od 1. júla 2017 v Civilnom sporovom poriadku spravuje zásadou úspechu v konaní/spore. Z porovnania doterajšej a novej právnej úpravy vyplýva, že Civilný sporový poriadok už nemá ustanovenie obdobné úprave obsiahnutej § 142 ods. 3 OSP, ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k úprave obsiahnutej v § 142 ods. 2 OSP. Z uvedeného síce vyplýva, že nepatrný úspech už Civilný sporový poriadok nepozná (a preto pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov sa podľa Civilného sporového poriadku zohľadňuje každý neúspech), avšak ani nová právna úprava nevyklučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, a to z hľadiska výsledku v zásade zhodne ako podľa doterajšej úpravy.“ Žalobca bol v konaní úspešný, čo do základu svojho nároku, preto mu v zmysle právnej úpravy a judikatúry patrí nárok na náhradu trov v plnom rozsahu. Pri posúdení úspechu žalobcu sa vychádza zo žalovanej istiny, nie aj z príslušenstva pohľadávky. Suma, ktorú žalobca vzal späť vo výške 64,78 Eur je zanedbateľnou sumou vo vzťahu k úspechu žalobcu v konaní. Aj súdny poplatok bol vypočítaný zo žalovanej istiny, nie aj zo sumy, ktorá predstavuje náklady spojené s uplatnením pohľadávky. Zo strany žalovaného nebol preukázaný dôvod krátenia nároku na náhradu škody. Nájom náhradného vozidla bol účelný a dôvodný. Tvrdenia žalovaného týkajúce sa oznámenia škodovej udalosti nemajú oporu v zákone.

35. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach podľa § 379 CSP v spojení s § 380 ods. 1 CSP postupom bez nariadenia pojednávania s odkazom na § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

36. Podľa § 379 CSP v spojení s § 380 CSP, odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

37. Za aplikácie vyššie citovaných zákonných ustanovení bol rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch preskúmaný len v rozsahu odvolacích dôvodov žalobcu a žalovaného v podaných odvolaniach. Krajský súd vzhľadom k odvolaniam poukazuje na § 379, § 380 ods. 1 CSP, keď základom pre konanie a rozhodovanie krajského súdu sú odvolacie dôvody žalobcu a žalovaného v tejto veci vyjadrené v podanom odvolaní. Pokiaľ odvolatelia nevykvalifikovali iné odvolacie dôvody, než tie, ktoré boli obsiahnuté v podaných odvolaniach, tak následne potom ani krajský súd v rámci svojho konania a rozhodovania nemohol posudzovať rozsudok okresného súdu a v ňom obsiahnuté závery, ak sa tieto nestali predmetmi odvolaní žalobcu a žalovaného. Ak boli súdom prvej inštancie prijaté závery, ktoré v podaných odvolaniach odvolatelia nerozporovali, tak tieto sa zákonite bez ďalšieho nemohli stať ani predmetom vyhodnocovania odvolacím súdom, pretože k tomu nebol zákonný priestor, ak v zmysle § 380 ods. 1 CSP je odvolací súd dôvodmi viazaný a súčasne sa nejedná o žiadnu z právnych situácií vyjadrených pod písm. a), b), c) § 379 CSP.

38. Tak žalobca ako aj žalovaný v odvolaniach namietali nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku. Vzhľadom k týmto odvolacím námietkam odvolací súd uvádza:

39. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

40. Podľa aktuálneho znenia Civilného sporového poriadku nepreskúmateľnosť súdneho rozhodnutia nie je odvolacím dôvodom a nie je ani výslovným dôvodom pre zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 389 ods. 1 CSP). Uvedené však neznamená, že súd prvej inštancie nemusí rešpektovať § 220 ods. 2 CSP o náležitostiach rozhodnutia súdu v časti odôvodnenia a vôbec, resp. dodatočne neodôvodniť záver svojho rozhodnutia.

41. Nadväzne možno konštatovať, že pokiaľ súd neodôvodní svoje rozhodnutie s náležitosťami podľa § 220 ods. 2 CSP, odníme strane právo konať pred súdom. Právo podať odvolanie môže strana vo svojej veci uplatniť len v takom prípade, pokiaľ rozhodnutie, ktoré odvolaním napáda, obsahuje určité, zrozumiteľné a jasné dôvody, prečo súd vo veci tak rozhodol. Pokiaľ v rozhodnutí súdu nie sú dodržané náležitosti obsahu súdneho rozhodnutia, a to najmä z hľadiska odôvodnenia rozhodnutia súdu, nemá strana konania možnosť, aby uplatnila svoje procesné právo podať odvolanie, a preto platí, že postupom súdu (nedostatok dôvodov rozhodnutia) jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Odňatie možnosti konať pred súdom je odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP a dôvodom, pre ktorý odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP. Pokiaľ by totiž odvolací súd podrobil odvolaciemu prieskumu ničím neodôvodnený, resp. nedostatočne odôvodnený záver súdu prvej inštancie, namiesto, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie založené na tomto závere ako nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie, porušil by tým nielen zásadu dvojinstančnosti konania, ale najmä rovnosti účastníkov (sporových strán).

42. Z vyššie uvedeného, v nadväznosti na podané odvolania, krajský súd teda primárne skúmal, či má spôsobilý predmet skúmania, a to súdne rozhodnutie súdu prvej inštancie s náležitosťami podľa § 220 ods. 2 CSP, krajský súd však konštatuje, že predmetné rozhodnutie okresného súdu nemá všetky atribúty vyplývajúce z § 220 ods. 2 CSP.

43. V tejto spojitosti odvolací súd súčasne uvádza, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Účelom odôvodnenia je preukázať správnosť uznesenia a odôvodnenia súčasne. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Niet v ňom miesta pre dohady a domnienky. Zákonom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozhodnutia súdu je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezodôvodnených nepresvedčivých alebo nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať jeho správnosť a odôvodnenie, súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí, t.j. musí byť preskúmateľné. Odvolací súd len nad rámec uvádza, že najdôležitejšou súčasťou odôvodnenia akéhokoľvek rozhodnutia je tzv. právna veta, t.j. právny názor konajúceho súdu, ktorý odôvodňuje výrok, korešponduje s výrokom a umožňuje každému pochopiť, prečo konajúci súd vo veci rozhodol tak, ako rozhodol.

44. Žalobca v odvolaní namietal rozhodnutie okresného súdu, v časti ktorou nepriznal žalobcovi nárok na úhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, ktoré si žalobca uplatnil vo výške 251,94 Eur, ktoré predstavujú náklady na vypracovanie znaleckého posudku, čo odôvodnil v ods. 39. rozsudku: „...Súd však poukazuje na to, že v tomto konaní nebolo možné priznať dané náklady vzhľadom na to, že v konaní 18Cb/151/2019 už bolo súdom o tom rozhodnuté tak, že ich posúdil ako trový konania,

o výške ktorých rozhoduje vyšší súdny úradník po právoplatnosti rozhodnutia.“ Žalobca uviedol, že v konaní vedenom pod sp.zn. 18Cb/151/2019 o týchto nákladoch nebolo rozhodnuté, nakoľko sa okresný súd nezaoberal priznanou výškou týchto nákladov, ale iba uviedol, že sú zahrnuté pod trovy konania, čo nie je v súlade s právnou úpravou, pričom okresný súd nerozhodol o tomto nároku vo výroku rozsudku, čiže o tomto nároku nebolo meritórne rozhodnuté. V odvolaní žalobca uviedol, že „Rozsudkom Okresnému súdu v Žiline, sp.zn. 18Cb/151/2019 zo dňa 25. júna 2020 súd rozhodol o trovách konania a o nákladoch spojených s uplatnením pohľadávky nasledovne: bod 46.: „Pokiaľ žalobca si uplatnil aj náklady znaleckého dokazovania, v žalobe ich uviedol v časti určenej pre náklady spojené s uplatnením pohľadávky, čo však má formulár žaloby na mysli náklady podľa § 369c Obchodného zákonníka. Avšak podľa obsahu žaloby a podaní žalobcu, súd posúdil, že dané náklady znaleckého dokazovania na strane žalobcu sú trovy konania žalobcu, ktorých nárok súd žalobcovi priznal v rozsahu 100% a o samotnej výške bude rozhodovať po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.“ V ods. 40. napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že „Súd zároveň zdôrazňuje, že náklady na znalecký posudok vznikli žalobcovi v spojení s konaním 18Cb/151/2019. Teda ak by malo ísť o príslušenstvo istiny, ako tvrdí žalobca, tak len v konaní 18Cb/151/2019, kde súd to však vyhodnotil ako trovy konania. V tomto konaní daný nárok nepredstavuje trovy konania a keďže nejde ani o príslušenstvo istiny žalovanej v tomto konaní, keďže nejde o náklady tohto konania, súd nárok nepriznal a v tej časti žalobu zamietol a to s poukazom aj na tú skutočnosť, že súd sa daným nárokom zaoberal už v konaní 18Cb/151/2019, v rámci ktorého ho posúdil ako trovy a rozhodnutie v tej veci už nadobudlo právoplatnosť. Pokiaľ v tomto konaní žalobca uplatňuje si ho ako príslušenstvo, tak súd opakovane uvádza, že nejde o príslušenstvo žalovanej istiny v tomto konaní a nie je možné priznať daný nárok ako príslušenstvo, keďže už bol posúdený ako trovy konania vo veci 18Cb/151/2019 a je neprípustné, aby o tej istej sume súd rozhodoval, či ho priznal v 2 rôznych konaniach, avšak v jednom z titulu príslušenstva a v druhom ako trovy. Keďže bol priznaný ako trovy, nie je možné ho znovu posudzovať a zmeniť takto posúdenie súdu a posúdiť ho ako príslušenstvo a to dokonca v inom konaní, pričom žalobca nenamietal v konaní 18Cb/151/2019 dané posúdenie súdu opravným prostriedkom“.

45. Podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

46. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

47. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Cdo 280/2009 „Pokiaľ dovolateľ prípustnosť dovolania odvodzuje aj z § 238 ods. 5 O.s.p., keď za príslušenstvo pohľadávky považuje trovy konania spočívajúce v nákladoch spojených s uplatnením pohľadávky na súde, dovolací súd poukazuje na to, že za príslušenstvo pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka treba (okrem iného) považovať aj náklady vzniknuté v súvislosti s jej uplatnením (napr. náklady vzniknuté v predsúdnom štádiu), ktoré náklady však možno v súdnom spore uplatniť ako hmotnoprávny nárok odlišný od trov konania. Nárok na náhradu nákladov súdneho konania je nárokom procesným, o ktorom súd rozhoduje z úradnej povinnosti (§ 151 ods. 1 O.s.p.) podľa procesného predpisu (Občiansky súdny poriadok).“

48. Odvolací súd poukazuje na to, že trovami konania sú iba výdavky ktoré vzniknú v konaní. Časový interval, v rámci ktorého možno uvažovať o trovách konania, je teda striktno ohraničený začatím konania (§ 156 CSP) a právoplatnosťou súdneho rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Z nároku uplatneného žalobcom žalobou vyplýva, že si uplatnil 251,94 Eur, pričom uvedená suma predstavuje náklady na vypracovanie znaleckého posudku, s tým, že podľa ods. 46. napadnutého rozsudku: „žalobca si uplatnil aj náklady znaleckého dokazovania, v žalobe ich uviedol v časti určenej pre náklady spojené s uplatnením pohľadávky“, o ktorých však (podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku) „v konaní 18Cb/151/2019 už bolo súdom o tom rozhodnuté tak, že ich posúdil ako trovy konania, o výške ktorých rozhoduje vyšší súdny úradník po právoplatnosti rozhodnutia.“ Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje i na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. Obdo V 68/2001 (ZSP č. 1/2003), podľa právnej vety ktorého rozhodnutia v bode 2 občianske súdne konanie je ovládané dispozičnou zásadou. Platí teda, že súd je viazaný žalobou; nemôže preto žalobcovi priznať viac, než požadoval v žalobnom petite a žalovanému nemôže uložiť inú povinnosť, než žalobcom navrhovanú. Opačný postup by bol v rozpore s právnou úpravou. Je potrebné vo všeobecnej rovine uviesť, že v rámci procesných princípov, na ktorých stojí civilné súdne

konanie, je žalobca dominus litis (pán sporu), ktorý v procesnej právnej rovine má zodpovednosť za ochranu svojich práv, pričom na strane žalobcu sa táto zodpovednosť ako účastníka konania premieta do jeho povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti. Realizáciou týchto povinností zo strany žalobcu v rovine povinnosti tvrdenia je predovšetkým vyjadrenie žalobného nároku v žalobe. No nielen výlučne petit samotný, teda presné vyčíslenie nároku v peniazoch v ňom je rozhodujúce pre vymedzenie daného konania. Vymedzujúcimi kritériami sú tiež také skutočnosti, ktorými sa definuje skutok, na základe ktorého je nárok uplatňovaný (skutkový dej), pričom jedinou a nevyhnutnou podmienkou je, aby popis skutku bol v žalobe individualizovaný tak, aby bola vylúčená jeho zámena s iným skutkom. Rozhodujúcimi skutočnosťami, ktoré sú spoluurčujúcimi kritériami pre vymedzenie predmetu konania (po skutkovej stránke), sú tiež také údaje, ktoré sú nevyhnutné pre úvahu o čom a na akom podklade má súd rozhodnúť. Pre vymedzenie predmetu konania (t.z. pre záver čoho sa žalobca domáha a na základe akých rozhodujúcich skutočností) je rozhodujúce nielen žiadané peňažné plnenie ako také, ale posúdenie žaloby ako celku. Z uvedeného bolo teda zrejmé, že tak okresný ako aj odvolací súd bol pri rozhodovaní viazaný zisteným skutkovým stavom, ktorý mal väzbu na tie skutkové tvrdenia v žalobe, ktorými bol vymedzený žalobný nárok. Pri tomto viazaní skutkovým vymedzením v žalobe, následne z neho sa odvíjajúcim dokazovaním a zisteným skutkovým stavom, neupierajúc okresnému súdu právo na kvalifikáciu, bolo podľa odvolacieho súdu potrebné, aby okresný súd vyhodnotil v tejto časti žalobou uplatnený nárok dôsledne v rovine nákladov znaleckého dokazovania, primárne ich bolo potrebné posúdiť cez úpravu vyššie citovaného § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, a to s dôrazom na tvrdenia žalobcu „Bez tohto znaleckého posudku nebolo možné určiť výšku škody. Nemožno tak tiež túto sumu považovať za trovy konania, pretože trovy predstavujú náklady, ktoré vzniknú počas konania. Náklady na ZP vznikli pred konaním a náhrada týchto nárokov právom patrí žalobcovi“, ktoré vyhodnotenie, bližšie zdôvodnenie, z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu nevyplýva, preto nebolo možné napadnutý rozsudok v tejto časti podrobiť odvolaciemu prieskumu. Ak z odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu vyplýva, že „...V tomto konaní daný nárok nepredstavuje trovy konania a keďže nejde ani o príslušenstvo istiny žalovanej v tomto konaní, keďže nejde o náklady tohto konania, súd nárok nepriznal a v tej časti žalobu zamietol a to s poukazom aj na tú skutočnosť, že súd sa daným nárokom zaoberal už v konaní 18Cb/151/2019, v rámci ktorého ho posúdil ako trovy a rozhodnutie v tej veci už nadobudlo právoplatnosť. Pokiaľ v tomto konaní žalobca uplatňuje si ho ako príslušenstvo, tak súd opakovane uvádza, že nejde o príslušenstvo žalovanej istiny v tomto konaní a nie je možné priznať daný nárok ako príslušenstvo, keďže už bol posúdený ako trovy konania vo veci 18Cb/151/2019 a je neprípustné, aby o tej istej sume súd rozhodoval, či ho priznal v 2 rôznych konaniach, avšak v jednom z titulu príslušenstva a v druhom ako trovy“, tak uvedené závery okresného súdu nebolo možné vyhodnotiť inak ako predčasné, keďže nárok žalobcu v sume 251,94 Eur, tak ako odvolací súd už uviedol, nebol vyhodnotený cez kritériá uvedené v § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka a ani § 251 CSP a ani nebol bližšie odôvodnený v skutkovej a právnej rovine závery okresného súdu „že nejde o príslušenstvo žalovanej istiny v tomto konaní a nie je možné priznať daný nárok ako príslušenstvo, keďže už bol posúdený ako trovy konania vo veci 18Cb/151/2019 a je neprípustné, aby o tej istej sume súd rozhodoval, či ho priznal v 2 rôznych konaniach, avšak v jednom z titulu príslušenstva a v druhom ako trovy“, boli odvolacím súdom potom vyhodnotené ako predčasné. Zistená absencia odôvodnenia sa premietla do konštatovaní o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia v tejto časti (všeobecné východiská k nepreskúmateľnosti odvolací súd ozrejmil vyššie), čím bol naplnený odvolací dôvod v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP. Vzhľadom na zistenú absenciu odôvodnenia nebol potom okresným súdom vytvorený pre odvolací súd priestor, aby mohol zodpovedať na odvolaciu argumentáciu žalobcu „Žalobca nemohol ani voči rozhodnutiu o nákladoch spojených s uplatnením pohľadávky podať opravný prostriedok, keď o tom nebolo rozhodnuté, neexistoval výrok o tomto nároku. Nejde o duplicitné rozhodnutie o tomto nároku, keďže o ňom doteraz nebolo rozhodnuté“, na ktorú okresný súd zodpovie v novom rozhodnutí.

49. V odvolaní žalobca namietal „...K rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 3Cdo/145/2017 Súd prvého stupňa, ako to vyplýva z bodu 45.napadnutého rozhodnutia odôvodňuje svoje rozhodnutie nepriznania úroku z omeškania rozhodnutím Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 3Cdo/145/2017.“ Odvolateľ citoval z Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 z 22.11.2018". Podľa žalobcu závery z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 nemožno podľa žalobcu aplikovať na predmetný prípad. V súvislosti s touto argumentáciou sa žiada podľa odvolacieho súdu uviesť, že odvolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie okresného súdu v zodpovedajúcej časti, ktorej základom rozhodnutia okresného súdu bolo rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/145/2017 z 22.11.2018, a to z dôvodu, že predmetné rozhodnutie bolo zrušené Ústavným súdom

Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 309/2020 zo dňa 14. októbra 2021 z dôvodov § 389 ods. 1 písm. h) CSP. Odvolací súd len pre úplnosť uvádza, že pokiaľ bolo odvolacím súdom v senáte 14Cob v rámci rozhodovacej činnosti prihlíadané na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/145/2017 z 22.11.2018, tak k dátumu tohto rozhodnutia bol už odvolací súd povinný vychádzať z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 481/2011-19 zo dňa 10.11.2011.

50. K tomu, len primerane a podporne odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 481/2011-19 zo dňa 10.11.2011, podľa ktorého „...dôveru v určitú rozhodovaciu prax v skutkovo i právne porovnateľných veciach vyvoláva až prezentovaná rozhodovacia prax súdu najvyššej inštancie, ktorá sa ustálila po určitú dobu, a nie ojedinelé rozhodnutie súdu. Požiadavka právnej istoty taktiež automaticky neznamená, že sa judikatúra najmä najvyššieho súdu nemôže vyvíjať, resp. že v prípade, ak je prijaté ojedinelé rozhodnutie, vybočujúce z doterajšej línie rozhodovacej praxe, sa konajúci súd nemôže vrátiť na pôvodnú líniu rozhodovacej činnosti.“

51. Žalovaný v odvolaní uviedol, „že súd prvej inštancie riadne neskúmal, za akým účelom žalobca využíval predmetné náhrade motorové vozidlo, ale arbitrálne konštatoval, že už skutočnosť, že žalobca je podnikateľský subjekt sama o sebe opodstatňuje účelnosť zapožičania náhradného motorového vozidla a ďalšie skúmanie, podľa názoru súdu prvej inštancie, nie je potrebné. Dôvodom, na základe ktorého žalobca odôvodňoval nutnosť vypožičania náhradného motorového vozidla bola potreba p. P. U. (fyzickej osoby nie podnikateľského subjektu, ktorým je žalobca) a jeho priateľky dochádzať do nemocnice Žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie namietol skutočnosť, že v tomto súdnom konaní si náhradu škody neuplatňuje p. P. U., ako fyzická osoba, ktorá utrpela škodu na zdraví, ale podnikateľský subjekt P. U. REMESLO MJ, IČO 37086278, so sídlom Nová 295, 0277 44 Tvrdošín. Z uvedeného dôvodu vypožičanie náhradného motorového vozidla za účelom návštev nemocnice p. P. U. a jeho priateľky nie je možné považovať za dôvod opodstatňujúci uplatňovaný nárok na náhradu škody, ktorá mala vzniknúť titulom vypožičania náhradného motorového vozidla žalobcovi, ktorý je podnikateľským subjektom. Vzhľadom na vyššie uvedené, žalobca nebol aktívne vecne legitimovaný na uplatnenie nároku na náhradu škody, z dôvodu prenájmu motorového vozidla za účelom návštev nemocnice zo strany p. U. a jeho priateľky. Zo strany súdu prvej inštancie bolo vyhodnotené ako irelevantné to, že žalobca ktorý je podnikateľský subjekt žiada náhradu škody za využívanie motorového vozidla na súkromne účely p. U. a jeho priateľky. Takýto názor súdu považuje žalovaný za svojvoľný a vzhľadom na vyššie uvedené je samotné rozhodnutie súdu prvej inštancie v otázke dôvodnosti a účelnosti prenájmu náhradného motorového vozidla arbitrálne. Žalovaný v tejto súvislosti poukazuje rozsudok Krajského súdu Žilina 13Cob/138/2019 z 03.12.2019, z ktorého si dovoľuje zacitovať : „ K dokazovaniu žalobcom o nevyhnutnosti a účelnosti vynaložených nákladov za nájom náhradného motorového vozidla a následne posúdenia takejto nevyhnutnosti a účelnosti okresným súdom je potrebné, ako bolo uvedené vyššie krajským súdom, pristupovať so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Žalovaný má za to, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci nepostupoval so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu, na základe ktorých potreba využívania náhradného motorového vozidla nevznikla vo sfére žalobcu, ale iných osôb, a teda prenájom náhradného motorového vozidla zo strany žalobcu nebol dôvodný ani účelný.“ V súvislosti s touto odvolacou argumentáciou odvolací súd konštatuje, že napriek tomu, že bola súčasťou obrany žalovaného napr. 126 spisu, alebo v podaní zo dňa 11.02.2021 už v prvoinštančnom konaní, tak z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplývajú závery, v zmysle ktorých by bolo možné konštatovať, že okresný súd ich vyhodnocoval, napriek tomu konštatoval, že „Hoci žalobca následne tvrdil, že vozidlo používal aj na cestu do nemocnice, predsa je nepochybné, že žalobca je podnikateľský subjekt a vozidlo potrebuje bez ohľadu na denný rozsah jeho využitia a v užívaní vlastného vozidla bol obmedzený nie svojim zavinením. Nie vždy je možné odhadnúť, kedy bude podnikateľ potrebovať vozidlo, avšak tým, že je podnikateľ, je logické, že vozidlo potrebuje predovšetkým na podnikateľské účely. Pokiaľ ho využíva aj na súkromné účely, nie je to vylúčené, a je to irelevantné pre toto konanie, keďže vozidlo mal z dôvodu podnikateľských potrieb a došlo k jeho poškodeniu nie zavinením žalobcu. Súd má za to, že účelnosť využitia vozidla u podnikateľských subjektov je samozrejmosť a to bez ohľadu na prípadné aj iné využitie. Je irelevantné, v akom rozsahu vozidlo používa a je prirodzené, že žiadny podnikateľ/či iný subjekt, nevyužíva vozidlo v rovnakom rozsahu, v rovnakom čase“, ktorá argumentácia nedáva odpoveď na námietky žalovaného. Okresný súd síce konštatoval, že „Hoci žalobca následne tvrdil, že vozidlo používal aj na cestu do nemocnice, predsa je nepochybné, že žalobca je podnikateľský subjekt a vozidlo potrebuje bez ohľadu na denný rozsah jeho využitia a v užívaní vlastného vozidla bol obmedzený nie svojim zavinením“, tak bez ďalšieho nie je zřejmý súvis s jeho podnikateľskou činnosťou a ak okresný súd v tejto rovine, uviedol, že „Pokiaľ ho

využíva aj na súkromné účely, nie je to vylúčené, a je to irelevantné pre toto konanie“, tak bolo potrebné, aby uvedenú „irelevanciu“ odôvodnil, aby závery v tejto rovine bolo možné podriaďiť odvolaciemu prieskumu. Odvolací súd nevylučuje, že uvedené skutočnosti okresný súd posudzoval, avšak pokiaľ nie sú uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku, tak potom ich nemožno podriaďiť odvolaciemu prieskumu a prijaté závery okresného súdu nie je možné vyhodnotiť inak než ako predčasné. Zistená absencia odôvodnenia sa premietla do konštatovania o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia v tejto časti (všeobecné východiská k nepreskúmateľnosti odvolací súd ozrejmil vyššie), čím bol naplnený odvolací dôvod v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP.

52. Žalovaný v odvolaní poukázal na závery okresného súdu, v zmysle ktorých „Z listín vyplýva, že došlo aj k zraneniu pri danej nehode, takže pri riešení všetkých zdravotných problémov a pod. súd posúdil, že žalobca konal bezprostredne“, s tým, že považuje rozhodnutie súdu v tejto časti za vnútorne rozporné, pretože na jednej strane súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uvádza, že nájom motorového vozidla bol opodstatnený z dôvodu podnikania žalobcu a súčasne okresný súd konštatuje, že žalobca nemohol nahlásiť žalovanému vznik škody z dôvodu zdravotných problémov. Podľa žalovaného je nelogické, ak žalobca má, podľa okresného súdu, tak závažné zdravotné problémy, ktoré mu znemožňujú nahlásenie škody žalovanému, ale súčasne môže vykonávať podnikanie v takom rozsahu, že k výkonu tejto činnosti potrebuje náhradne vozidlo. Žalovaný marginálne poukazuje na skutočnosť, že žalobca nepreukázal, akú škodu na zdraví utrpel a tak záver súdu prvej inštancie o zdravotných problémoch žalobcu, nemá svoj podklad vo vykonanom dokazovaní a aj v tomto smere je potrebné podľa žalovaného považovať rozhodnutie súdu prvej inštancie za arbitrárne. V súvislosti s touto odvolacou argumentáciou žalovaného, musí odvolací súd konštatovať absenciu bližšieho zodpovedajúceho odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu, ktorý súčasne konštatoval, že nájom motorového vozidla bol opodstatnený z dôvodu podnikania žalobcu a súčasne okresný súd konštatuje, že žalobca nemohol nahlásiť žalovanému vznik škody z dôvodu zdravotných problémov, ktorú absenciu odôvodnenia nebolo na mieste dopĺňať až v odvolacom konaní odvolacím súdom. Zistená absencia odôvodnenia sa premietla do konštatovania o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia v tejto časti (všeobecné východiská k nepreskúmateľnosti odvolací súd ozrejmil vyššie), čím bol naplnený odvolací dôvod v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP.

53. Krajský súd v rovine svojich záverov nemôže opomenúť konštatáciu, v zmysle ktorej aj v prípade, že by v konečnom dôsledku okresný súd opäť dospel k rovnakým záverom ako v napadnutých výrokoch rozsudku okresného súdu, tak treba dostatočne skutkovo a právne vykvalifikovať tieto závery tak, aby mohli podliehať odvolacieho prieskumu krajského súdu.

54. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch zrušil postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

55. V ďalšom konaní okresný súd opätovne vyhodnotí nárok žalobcu, obranu žalovaného, včítane tej uvedenej v odvolacom konaní a odstráni nedostatky vo vyhodnotení ich argumentácie v intenciách zistení odvolacieho súdu uvedených v tomto rozhodnutí odvolacieho súdu vyššie.

56. Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

57. Podľa § 391 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a vráti mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je povinný v odôvodnení rozhodnutia uviesť aj to, ako má súd prvej inštancie vo veci ďalej postupovať. Úlohou okresného súdu v ďalšom konaní bude za rešpektovania právneho názoru odvolacieho súdu opätovne rozhodnúť v danej veci, za dodržania postupu v zmysle § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 234 ods. 2 CSP. Súčasne okresný súd tiež neopomenie sa vysporiadať i s celou argumentáciou

58. Podľa § 396 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

59. Rozhodnutie bolo odvolacím súdom prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.